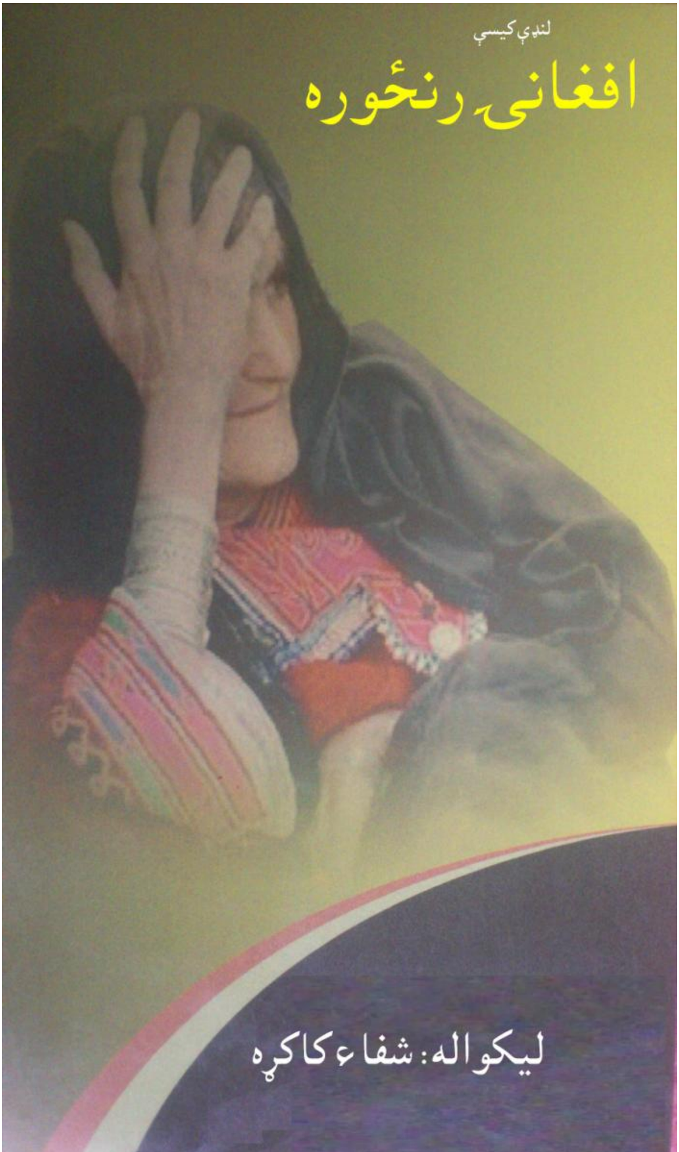
لنډې کيسې
افغانۍ رنځوره
ليکواله: شفاء کاکړه

بسم الله الرحمان الرحیم

د چاپولو حق یې له لیکوالې سره دی

دکتاب نوم	....	افغانۍ رنځوره
لیکواله		شفا ءکاکړه
دچاپ شمېر		(۱۰۰۰) ټوکه
دچاپ کال		جنوري ۲۰۱۵ع
کمپوز		عبدالقادرمجرم
بیه	۲۰۰	روپۍ

خپرونکی : هیواد ادبي یون کلاسیف الله

ډالۍ

زه خپله دغه د لنډو کیسو ټولګه خپلو ګرانو وروڼو محمدګل مینه وال ، محمدنور روښان، غلام قادر سارنګزئی او غلام سرور سارنګزئی ته ډالۍ کوم چې هر وخت یې زما مرسته کړې او هر کله یې زما ستاینه او روزنه کړې ده او ماته یې بې حده داد او مینه راکړې ده

....

شفاءکاکړه

خپلې خبري

خبري خوېښخي ډېري دي که چېري زۀ خبرولیکلوته کښېنم نوکتاب نه کتابونه به په ډك شي خوزۀ به داهڅه وکړم چي دګرانولوستونکووخت په خپلوخبرو وانخلم .
زۀ منم چي زۀ نه یوښه لیکواله ، نه افسانه نګاره یم ، کېداى شي چي ډېروخت مي پر دغو سترګې پټې کړي هم وي خواخر هغه وخت هم راغلی چي زۀ یې پردې مجبوره کړم چي د ټولنې رنځونه او دردونه په خپله ماته ګډه زدکړه د لوستونکو تر لاسونو پوري ورسوم ، دا هڅه مي وکړه چي په کومو رنځونو زموږټولنه اخته ده ، کوم څه چي به ما ولیدو یا به مي له چا څخه واورېدل زۀ هروخت خپل ضمیرپردې مجبوره کولم چي دابوج له ځانه لېري کړه ،
په ډاګه نارې کړه چي دارنځونه اودردونه به موږترڅوځ‌غمو راشي چي ټول خپله ملامتیاومنواودې خپلي رنځوري ټولني ته مخ ورواړووپه کومه کښي چي دچادحقوقو،روایاتو،ددین،مذهب ،ثقافت،تهذیب ،اقدارو،ژبي خیال ساتلوورځ ترهغه بله کمي محسوسه وو خلک دخپلوښواقدارو،روایاتوقدرپرېږدي دپرېدوخویونه خپله وي دخپلي ژبي په ویلوشرمېږي په داسي ټولنه کي به څنګ څوك داتفاق،عدل،انصاف توقع وکړي
په کومه ټولنه کي چي هرسړى دخپل سرباچاوي اوسیالي یې هم له ښځي سره وي دخپلي مور،خور،لوراوخپلي ښځي حق تلفي کوي دې نارینه چي دخپل ځان اصلاح نه ده کړې دټولني به څه اصلاح وکړي اوس که چېري هلك یانجیلۍ یوناواړه کاروکړي بیادرستي ټولني په خولۀ کي داخبره وي چي موریې سم تربیت نه دی کړی دمورغېږاوله

درسګاه ده هوموږمنوچي اوله درسګاه ودې ته بيايوځك هم فكرنه
كوي چي داخواره مورخو نه ده ملامته څنګه په څه حال كي دخپل
اولادساتنه كوي يايې وكړي چي ددې وخپلوغوښتنواواختياراتوته
لاس رسى نشه چي له دې سره ددې په تعليم كي فرق كيږي هغه كه
ديني وي كه عصري داڅه چي په خوراك څښاك،پوښاك په
وركولوددې په مينه اودجائداد نه وكولوكي لاهم فرق ښكاره دى
دايوه زۀ نه هرڅوك مني چي دمورغيږاوله درسګاده نوبياراشى چي
پردې حقيقت هم سترګې نه كړوپټي اول مورپه ديني اوعصري
علوموپه زيوروپوښودا اختياروركړوچي دادژوندپه هراړخ خبره شي
نوددې اولادبه صحت منده هم بلږشعور وي كه نه وي نوبه يې حال هم
دغه وي لكه اوس چي پرپيرانوملايانوډاكټرانويې نفس وخيژي
خوبياهم علاج نه كړي پيدا
دډاكټرومريض ته سترګې ختلي وي دپيراوملاوتورپسه ته اوخوارني
ښځي په دې شرميږي وډاكټرته خپلې ناروغى حال نه شي ويلاى
هم دارنګ زموږوښځوته له خپله داسه ورپيښنه ده كه خوښې وي كه
يور اوكه مړوروي چي دخپل حق غوښتنه كوي نوهغه بله ورته واى چي
خورجاني پرخولۀ لاس ونيسه دادپښتنومتل دى واى
(دلوراوخوردنياجوړه شوې ده روانه شوې نه ده)كه چيري بياهم يوه
ښځه دروانيدلوهڅه وكړي نوهغه وخت كيسه تركيسه تيره شي راشي
دخلګوخولوته ولوېږي بياخوخپله ټولنه وموږته ډيره ښه معلومه ده
كله چي يوازي شم واخداى ته داخواست وكړم چي زموږدټولني
وروڼواوخويندوته دومره وس وركړې چي خپل حق وپيژني اوپرداسي
تعليم يې مخ شي چي دټولو پښتنو،مسلمانانوپه ګټه تمام شي
زماوهرپښتانه مسلماوورته دابرخه ورنصيب كړې چي دخپلي
مور،خور،لور،ماينې حق تلفي نه كوي په شرعي اوقانوني طرزخپل
حقوق وركوي

اوس ستاسوپام دې ته رااړوم چي مادخپلواولنیوافسانو ټولګه چي د(افغانۍ رنځوري) په نامه ده ترخپله وسه کوشش کړی دی که څه کمي اوبشي په کښېوي نوله لوستو نکو بخښنه غواړم له بدمرغه چي زموږخپله مورنۍ ژبه پښتوسمه زده هم نه ده
اوس که دلته دعبدالقادرمجرم صاحب یادونه،نه کړم وه نوبې انصافي به وي چي دی له کلاسیف الله څخه کوټي خاص کالج ته راغلی ماخپلي لنډي کیسې ورکړې ده زمادومره حوصله افزی وکړه چي زمازړۀ داغوښتو چي داکتاب نن،نن چاپ شي سباته نه شي پاته داسي هم نه چي مجرم صاحب دازماکتاب کمپوزکړی دی بلکه له دې سره سره یې زمارینمائي هم کړې ده
په اخیره کي زۀ پښنه یم که مي څه هم په خپله مورنۍ ژبه کي زدکړه نه ده کړې خوله پښتوسره مینه لرم داهڅه به کوم چي ترڅومي وس وي دخپلي مورنۍ ژبي خدمت به کوم نوره به هم له خدایه پاکه دا دعاغوړم چي نوري پښتنې مېرمني له خپلي مورنۍ ژبي پښتوسره مینه وکړي

په درناوي
شفاء کاکړه
ډګري کالج کوټه

د قبر ځانګو

انارګلۍ په څو څو واره حال ور تېر کړی چې راشه زۀ درسره ځم ـ
هغه د چا خبره " د مېړۀ يې په ايمان پاستی نه غوړېدو" ـ
يو مابنام چې لمر ولوېدو، ښه تياره شوه ـ دا د بابا او مورکۍ له کوره
غلې غلې راووته، مخه يې وکړه ، د مېړۀ د کور په خوا روانه شوه ـ پر
لاره ډېره وار خطا روانه وه ـ کله به يې شاته وکتل ، کله به يې پر لاره
يوې او بلې خواته کتل ـ له شا يې په دې کتل چ ې بابا را پسې رانه
شي ـ
يوې او بلې خواته يې په دې وار خطا کتل چې د سحر وړې لېوان يا پر
لاره بل يو څوك رانه شي، تر لاس به مي ونيشي د پلار کور ته به مي
بېرته بوځي ـ
د مېړۀ کور ته چې ورسېده، د دوو خونو تر مخ چې يوه د بوټو کوټه
پروته وه، وهغه ته يوګړۍ کښېنسته، شا و خوا يې وکتل ـ چارد پوالي
نه وه ـ که څه هم يخ وو خو دې له وارخطايي او منډو خولې کړي وې ـ
له يوې خوا که وېره ور پسې وه ،له بلې خوا يې په خونه کې خبر ې
اورېدلې ـ پلاروخپل زوی ته ويل ته پرکورناست يې مزدورۍ ته نه ځې
پېغله ښځه دي دبل پرکورناسته ده ـ په دې يې تسلي وکېده چ ې څوك
به را ووځي ـ
يو وخت دروازه خلاصه شوه ، له خونې يو سړی راووتو،دې ټوخ وهل ـ
سړي يې له بوټوسره سايه وليده ـ ږغ يې باندي وکړو

مورکۍ ، جمالي يو جواب نه وو۔
" څوکه يې؟" -
سوکه سوکه ور نږدې شو " ولي ږغ نه کوې، څوکه يې" -
بېرته غبرګ شو۔ دې داسي محسوسه کړه " سړی ووېرېدو ۔ داسي نه
وي لرګی یاکاڼي ته لاکړي له واره به دي وولي" -
سړی چې تر دروازې ورغلی په خونه يې سر ور دننه کړی " مورې! ته
راشه زموږ د بوټو له کوټي سره يوه ښځه ناسته ده ګوره چ ې ښځه ده
که لابله بلاده" -
مور يې له خونې لالټين په لاس کي له نورو دوو کسانوسره راووته ۔ دې
چې دا ناسته وليد ه ټول وجوديې له يخ او وېري رږېديدو ۔ دوی که به
هر څو وويل
" څوکه يې؟" -
د دې له خوا جواب نه وو۔
" ښځې! ته‌دا ښځه تر لاس ونيسه، خونې ته يې در وله، ښځ اور ور بل
کړه ۔ يخ به وژلې وي بيا به په کراره حال حوال ځيني وکړو" -
ښځې يې تر لاس ونيوه ولاړه يې کړه ۔ دوی ټول بلې خونې ته لاړ ۔
ښځه چې يې دننه اور ته کښېنوله ، ويې پېژندله چ ې دا انارګله ده ،
زما او ستا مړور۔
خسر يې وبالښت ته پروت را جګ شو

" ښځې! دا څۀ وايي ـ دې خو ما او پلار دواړه په شرمو وشمولو ـ خير ته چاى، ډوډۍ ور کړه، اور ته يې کښېنوه چې يخ يې له زړۀ ووځي ـ زۀ سوچ پر کوم " ـ له دواړو زامنو يې صلاح کوله
" څۀ په کوو، بېرته يې د شپې ور ولو که........"
مشر زوى منور " بابا! دې ښځې وماته په څو څو واره حال را تېر کړى چې راشه، زۀ در سره ځم ـ ما سر نه خلاصاوو ـ اوس چې په خپله راغله اوس نو سوال نه پيداکيږي چې بېرته خپل کور ته لاړه شي" ـ
" بيا څۀ کول په کار دي؟" ـ
" بابا تر دې ښه خبره نشته چې دلاور ور ولېږو،پلار ته يې حال ور کړي چې انارګله زموږ کور ته را ورسېده" ـ
دلاورکوټ په غاړه کړى، څادر يې پر سر تاؤ کړى،له يو غټ لرګي سره روان شو ـ
سهار يې ملا را وستو د منور او انارګلې نکاح يې وتړله ـ دواړه يو پر بل دومره ګران وو ـ هغه د چا خبره لکه (مجنون او ليلا) ـ يو کال لا نه وو پوره چې منور د دوو موټرو د ټکر په حادثه کې په حق ورسېدو ـ
انارګله داسې څه بې چارې غوندې ښکارېده (نيمه لېونۍ)چې د کلي يو ښځه به وراغله، دې به خپل تندى ټکاوه " زما دې نصيب تر خاورو لاندې شي ـ يوار خو پېغله وم د پلار پر کور مې کلونه وشو،ناسته وم ـ په دوى ولور نه جوړېدو ـ چې بې شرمي مې وکړه، پېغورونه مې پر ځان يوړو، هغه دا دى کال لا نه دى پوره دى مړ شو" ـ

یو کال پس یې ودې بل زوی ته کښېنوله . هغه یې دوه کاله پس یوه لور وشوه . چې پیداسوه له هغې ورځې یې خولۀ وازه نیولې وه چغې یې وهلې خولۀ یې نه سره ورتله . تمامه شپه او ورځ به دا او خوښي ورته ناستي وې .

په ځو ځو واره یې مېړۀ ته وویل " سړیه! دا ماشومه ډاکټر ته یوسه، دا خو چې پیداشوې ده چیغې وهي، خولۀ یې نه سره ورځي"   .

"ښځې! بابا ته ووایه چې یویې شي، زۀ یې نۀ وړم"   .

" ته نه شرمېږې چې په سپین ږیري پلار یې وړې . ته به اوږدې پښې کور پروت یې"   .

" تۀ عجبه ښځه یې سر نه خلاصوې چې یویې شم په خدای که په خپل کور کي د بابا او مورکۍ له پېغورو ځان خلاص کړم . راته وای به تۀ خو هغه یې چ ې د اولو دوو میاشتو لور دي په غېږ کي واخیسته ،ډاکټر ته روان شوې".

" سړیه! زۀ څۀ په وکړم . هغه مورکۍ خواره را سره په عذاب ده . بابا ته مي په ځو خواره ویلي دي دی وای"د   ماشوم د پاره ژړا ښه ده ، په خوانو ښځې یې ژړا ښه ګڼله ". مورکۍ خواره کله د شپې پرکوروسمه شي ده اووه دروازو خاوره راوړي مالګه ،سره مرچ ور سره ګډ کړي، په اور کي یې واچوي . کله پر هګۍ زرغون سپنسی تاؤ کړي په اورکي یې پټه کړي . کله یې د ماشومي وسرته په کاسه کي اوبۀ یښي وي ، سکروټې را وا خلي په کي وژني یې .   کله نوښادر(خوری)په اورکي واچوي چې هغه جوش وخوري ، دا یې را وکاږي بیا ورته ګوري وای

لورې دا زما په خیال نه نر،نه ښځ ې نظرکړې ده ،دابه وي اسر ـ خواره سپېلني راوړي ورته لوګی یې کړي"   ـ

"ښځې! په دې سر   خلاص کړه که سپېلني ورته لوګی کو   ي ،که سپېرکۍ ـ ماته چ ې بله ورځ رانه شي او نه داخبره راته وکړې ـ خدای دي وکړي چې دستي مړه شي"   ـ

شپه انارګلې او خوابۍ ورته تېره لګ ړه ـ سهار خوابۍ، پلار او زوی دواړو ته ښېرې کولې چ ې ماشومه یې په غېږ کي واخ یسته ، انارګله ور پسې شوه چې کله د ملاصاحب کور ښکاره شو، د دۀ د کور له شا لوړ د غرۀ په لمن کي د هدیرې دسمالونه رپېدل ـ

د ملاصاحب په کور ور دننه شو، انارګله او خوابۍ د ماپښین لمنځونه د ملاصاحب په کور کي وکړو ـ مورا چای راوړې ، دومره خوندیې وکړو چې انارګلې داسي محسوسوله چ ې ما کله هم پر چای دومره خوند نه دی اخیستی ـ د چای له خوړلو وروسته د ملاصاحب خوړې ته ورغلې، خوابۍ د ماشومي کیسه ورته وکړه ـ

ملاصاحب له دم او تعویذه وروسته وویل " په ښه ورځ راغلاست ، نن د زیارت ورځ ده، سبا له جمعه ده ـ داسي به وکړئ زیارت ته به ورشئ ،هغه تر ټولو لوړ چې په غونډي کي پروت دی هغه زما نیکه دی ـ تر نیکه لږ را لاندي زما بابا پټ دی ،له هغه وروسته نوره هدیره ته دعاو کړئ"ـ

انارګله او خوابۍ چې د ملاصاحب د کور شا له راغلې ـ یو نری کږه وږه لاره د ملاصاحب د نیکه او پلار قبرونو ته تللې وه ـ

انارګلۍ له خپلې خوابنۍ ماشومه په خپله غېږ کي واخ ېسته ، په زحمت وختلې ـ که يې څه هم خوابنې په لاره کي يو وار دوه کښېښسته، د ملاصاحب نيکه او پلار ته يې دعاګانې وکړې ـ يو څو کاڼي يې له يواو بل قبر څه را واخېستو ـ

خوابنۍ ورته وويل " لورې! تهٔ ماشومه وماته را پرېږده، زما اوس ډېره سا سمه شوه ـ سوکه سوکه در تويېږم (کوزېږم)د ملاصاحب د خونو شا ته درځم، تهٔ به هم راشې ـ اوس دلته لنډه ور توي شه، په هدېره کي به وګرځې هغه راغلې ښځې به هم ووينې".

انارګله هم له هغه ځايه په قبرونو کي را روانه شوه ـ په قبرونو کي يې شا او خوا کتل، پر چا غنم خواره ، پر چا مات بنګړي ،پر چا ډېر تعويزونه پراته ـ يويې سلګۍ تر غوږ شوې چې شاته يې وکتل ،يو تازه قبر چې ډېره سپين سر ي ښځه ورته ناسته وه ، ژړل يې ـ دسپين سرې خواته ورغله، ورته ودرېده ـ

سپين سرې سر را پورته کړی، له اوښکو ډکې،تکې سرې سترګې يې دې ته ور واړولې ـ داسي ښکارېده چې د دې هم نور د ژړا آن تمام شوی وو ـ دې ته يې پورته کښتته حېران حېران کتل ـ

" لورې! له کومي خوا راغلې ـ تهٔ خو صفا زما ونازکه لور ته شوې يې ـ هغه ډول نری جګه، ژړ مخ، جګه پوزه ، تور ګڼ وېښتان ـ د دې مخ لږ ستا تر مخ غوښن وو" ـ

انارګله " مورې! څهٔ په وشو؟" ـ

"لورې! لس ورځې يې کېږي چې وفات شوه".

" موري! څهٔ ناروغي يې وه او د څو کلو وه" .
"لورې!د اوولس،اتلس کالو. په دولسم کي يې سبق ويلو . يوه ناروغي يې نه وه، زهر يې وخړنل" .
مورکۍ بيا په ژړا شوه . هلته د انارګلۍ تاځيله وه چې خوابنړې به مي انتظار کوي چې مورکۍ لږ ګډاره شوه ، انارګلي بيا په تاځيله څو بهښتني ځيني وکړې .
"لورې! ورونو يې مړی وکړی . يوار خو له ځايه بې ځايه شو . څو کاله مو له يوه او بله خانه سره مبني کولې . ورونه يې دوه په جبل کي وو ، يو او بل مو ور لېږلو هغه ننواتي پرکولې چ ي يو ډول روغه راسره وکړي. په څو څو واره خلګ ورغلو، هغو يو کانې له بله مات کړی (ترخپله خبره نه تېردل)موږ ښځه غواړو . که ښځه نه وي موږ روغه نه کوو.
دې خوار ي هم ډېر تور سرونه، د خدای رويونه ،د قران رويونه وګرځول، ما په ډنډ کي مهٔ ورکوی . چې زاری يې د خدای په در نه شوې قبولې ،د پلار او ورڼو په در کي خو سوال نه پيدا کېږي چې قبلېدې به .
اخر يې پلار او ورڼه مجبوره شو ،جوړه يې ورسره وکړه . په ډنډ (په جوړه يا نېکي) کي يې دا ور کړه، څو لکهه روپۍ . لور خو مي ځان د تورو خاورو شومه کړه،پلار او ورونه يې په نوی غمه اخته کړو . اوس يې ګوره چې پای پر څه تمام شي . پلار او ورونه خو يې

په نوي غم اخته شو،دا يې هېره شوه ـ زما خو د مور زړۀ دى زۀ يې
ښنګه هېره کړم"   ـ
انارګلۍ چې وخوابښې ته وکتل، خوابښې يې د ملاصاحب د خونو شاته
ناسته وه ـ په تاڅيله په قبرونوکي راروانه وه   چې يوه قبر ته يې ورڅه
ځانګو وليده چې ژړدې ورغله ورته کښېنسته وې ويل " پخوانو څومره
ښۀ ويلي دي چې لرې يې هم غم دى چې نه يې لرې هم"ـ

دليك جواب

بسم الله الرحمان الرحيم

زما وړوكې خوركۍ سلامونه!

هيله لرم روغه جوړه به يې ـ ليك دي راورسېد و، له ليكه دي ځه داسي ښكارېده چې پرېشانه يې ـ خوركۍ زهٔ پوهېږم چې په دې بې ادبه،بې شعوره معاشره كي د ښځو ژوندګران دى ـ دلته له خلكو دا هېر دي چې ښځه ته د مور،خور،لور په نظر هم كتل كېداى شي يا كتل كېږي ـ تهٔ به د دې مقابله كوې ـ زما او د موركۍ ارمانونه به له خاورو سره نه خاورې كوې، لكه عصمت ورور ـ

ستابه په ياد وي چې موركۍ به د بل كور ته مزدورى له تله، ما او تابه دى په سكول كي ګرځاو هٔ ـ مېړه م به هره ورځ راته ويل "تاسو دا ماشوم را ولى، تمامه ورځ يې په غېږ كي ګرځوى ـ له خپله سبقه مو ځان يستلى وي" ـ بياچې خداى

دومره کړی چ ې په خپله سکو ل ته تلی ، موږ ځومره خوشاله وو۔
چېړ کله يې لسم پاس کړی ، هغه ورځ خو به دي ښه په ياد وي چې زموږ په کور کي که اختر ورځ نه وه نو تر اختر لږمه هم نه وه ۔
زما ګرانې! ګوره ګوره چې د مورکۍ هغه سختر ې، د بل د کور مزدوری چې موږ ته به يې د بل د کور زړې جامې، سړې ډوډۍ راوړې، ځان يې نه په شرماوو، په موږه يې سبق ويلو۔
زما ګرانې! پښتانۀ وای "طبيب هغه دی چې پر ورغلي وي" ۔
زماګرانې! زۀ پوهېږم چې ته به هم له دې مشکل سره مخامخ يې ۔ د دې مقابله به په ژړا نه،په ځاپېړه کوې ۔ ته به نه يې خبره چې اته (۸) بجې کېږي ،زما ډيوټي ختم کېږي بيا به هم د بل ملګر ي تر را تلو زۀ په انتظار يم چ ې کله هغه خپل شيفټ ته راشي ، زۀ خپلې کمرې ته لاړه شم ۔
دورې ښځې وسوچونو ته خلاصه شم ۔ هغه ورځې و شپې را په ياد شي، د بابا د سالنډۍ ناروغي ۔ د څه کار کول نه وو ، مورکۍ د خلګو د کورونو کارونه کول ، لوښي ، جامې يې وينځل، ډوډۍ يې پخولې ۔

په موږه سبق ویل و، زما او ستاحقیقي مینه ، یو نه ختمېدونکی محبت، تقدیر په هغه غېږ کي ځهم لویه کړې، په کوم کي چې یې زهٔ لویه کړې وم ـ اوس که څه هم بیاتقدیر سره جدا کړي یو ، زهٔ یې ستا د پاره او ځیې د خلکو د خدمت د پاره ـ

خو بېلتون مي کله کله په کړس کړس وخندوي ـ په سوچونو کي ستا له څنګه ناسته یمه چ ې کله د سوچونو له دنیا را غبرګه شمه، په کړس کړس مي وژړوي ـ

ځخبره یې چې د ژوند دا سترې ورځې ،لوړې ،د وېري شپې په دې تېره وم چ ې ته ډاکټره شې، سرکاري نوکري مي لا تر اوسه پیدا کړې نه ده ـ پیدا کېږي که سفارش ،روپۍ یا د ځان تر عزت تېره شم ـ سفارش ،روپۍ لرم نه ،د ځان تر عزت تېرېدای نه شم ـ

خورجانې! ځخبره یې، زهٔ دا ټولې سختري ستا د مستقبل د پاره تېروم ـ له ماسره د څنګ په کمره کي دوې نورې نرسانې اوسي، کله کله راته ووای "ګلالۍ ته راځه ډوډۍ به ګډه خورو" هغه خوارې په دې څه خبر ې دي چې دا ورې وید ېږي ، روپۍ نه خرڅوي ـ

زۀ سهار ښۀ وختي له کمرې راووځم چې پر سړک ودرېږم د بس د راتلو په انتظار کي ولاړه يم ـ د هوټلونو د هګيو،پراټو ښۀ بوی مي بېخي ډېره زوروي ـ کله کله خو دومره بې صبره شم له ځانه سره ووايم چ ې ور شم ، ښې ډېرې پراټې او هګۍ را واخله، ښۀ ځان په موړکه ـ بېرته پښېمانه شم ،کور ناروغه پلار ، د مورکۍ د بل د کور ومزدوري، نشړيې ورور او ستا مستقبل را په ياد شي ـ په دې کي بس را شي ز ۀ هغه ډول ورېې ور وخېژم په بس کي په دې سوچونوکي ورکه يمه ـ دا ښې دي چې د سکول نجونه او زۀ له ډېره وخته په يو ۀ بس کي سره ځو ـ

اوس ټولې نجونې په دې خبر ې دي چ ې دا پر دې هسپتال کښته کېږي(کوزېږي) چ ې زما د کښته کېدو ځای راځي دوی، راباندي ږغ کړي "مېډم ستا د کښته کېدو ځای را ورسېدو" ـ

په هسپتال کي به تر ما و تا ته ښه معلومه وي چې د نرسانو کوم حېثيت دی ـ نارينه ډاکټران او نور اسټاف په کوم نظر ورته ګوري ـ يوه ورځ چ ې ز ۀ ورغلم پر ريسپشن ناست

ملګري چای څښلې وې ،بل سګرېټ يې په لاس کي وو ، په چوکۍ کي داسي پروت وو لکه يو ډېره لويه هستي.
ما و هغه تختۍ ته لاس ونيوو چ ې پر ليکلي وو (تمباکو نوشي منع ده) شاه جهانه! دا څۀ ليکلي دي.
دۀ کټ کټ وخندل . "ګلالۍ! تۀ خو لېونۍ يې، په دې ځای کي کم داسي کار دی چې هغه نه کېږي".
زۀ تر تېره شوم، وارډ ته ورغلم. پر ډيوټي ناسته ملګرې مي رخصت کړه.
زما له وخته داعدت وو چ ې ډ يوټۍ ته به ورغلم ، يوار مي ټول وارډونه را کتل. په دې ورځ هم پر وارډونو سمه شوم د هر رنځور،رنځوري کټ ته ودرېدم ، پوښتنه. حال احوال به مي ځيني واخسيتو. په دې پوښتنه، حال احوال ،رنځور، د هغه قريبان ډېر خوشاله کېدو.
بېرته راغلم د سر په وارډ کي مي خپله ډيوټي شروع کړه . زۀ په خپل کار بوخته وم ،په دې وخت ز ۀ له يوې افغانۍ رنځوري سره پر څنګ پراته بېنچ ناسته وم . مورې! تاسو څۀ غواړی چې له افغانستانه څه دلته د علاج د پاره راځی، دا ظاليمان مو شکوي.

”لورې! زموږ په حال او وطن دي خدای مهٔ خبروه“ .
د سهار لس نیمي (۱۰:۳۰) بجې به وې چ ې یو سپین ږیری کاکا راغلی، ودرېدو . خږ خیرن پټکی ، توره څیري سدرۍ ، سپین خېرن څادر یې په بغل کي نیولی وو . ”لورې! په هغه بل وارډ کي دي ډاکټر سید غواړي“.
زهٔ له هغه کاکا   سره روانه شوم چ ې ورغلو ډاکټر سید د کاکاو رنځوره ته ولاړ وو“ګلالۍ! ځدا رنځوره تر لاس ونیسه ،سوکه سوکه یې ډرېسینګ روم ته راوله ، اپرېشن یې ګورو چې خراب شوی خو به نه وي“ .
ما هغه رنځوره تر   لاس ونیوله ، ډریسنګ روم ته مي ور وستله، پر کټ مي پرې یستله . د پټۍ د خلاصېدو ه څ ه مي وکړه . ډاکټر سید وخندل ”لېورۍ! دا ډول اپرېشن ته لاس ور وړل نه دي ښهٔ . ورشه یوار لاس واش کړه “. چې زهٔ واش روم ته ورغلم دی را پسي راغلی ”ځاوس په اشارو نه پوهېږې“.
ښه پوهېږم لېکین ز هٔ چ ې له کوره راو وتم، مور راته وویل ”لورې! د خپل عزت به ډېر خیال ساتې“ . زهٔ په دې ستا   په اشارو سر نه خلاصوم .

زۀ چ ې له کوره را وتم، پلار ر اته وويل چ ې "ښځه دي خوښېده، ورته وايه بيا يې خوښه خپله ده".

"نه په دې ښۀ سر خلاص کړه چې زۀ د عزت په خرڅولو، عزت نه جوړوم". دا ډول يوه خبره دۀکوله او يوه ما. اخر دۀ د لاس د را اچولو ه څه وکړه، ما چيغه کړه. هغه پر کټ پروته ناروغه را پورته شوه، له دباندي يو ه نرسه،بل هغه وارډ بووی دننه راغلو،وماته چې يې ويلي وو "په ورور مۀ راته وايه ،نيت مي خراب دی".

"څۀ کيسه ده".

زما ګوته په دروازه کي بنده شوه. دا چا منل، زۀ راووتم استاف روم ته راغلم. په استاف روم کي ناسته وم، ژړل مي. هغه ډرېسينګ روم ته راغلې نرسه چ ې استاف روم ته راغله راته ويې ويل "ځولاړه شه،نن ستا پر ځای ډيوټي زۀ کوم".

زۀ چې له هسپتاله را ووتم، رکشه ته مي په لاس اشاره وکړه. په رکشه کي کښېنستم، دې هسپتال ته ځم. په روانه رکشه کي د رکشې والا خبرې کولې"خير خورې! په هسپتال کي دي ناروغه دی".

هو.

”څۀ په وشو“.

ما يې ځواب نه کړو ور . د هسپتال په ګېټ کې رکشه ودرېده، زۀ کښته شوم، خپلې کمرې ته لاړم. په کمره کې مې په لاس کې راسره وړې کتاب په کړکۍ کې کښېښودو ، راغلم پر کټ کښېنسم، ښۀ په زوره زوره مې وژړل ، په هغه ژړا کې دې سوچونو وړې وم ”خدايه! دا دې څۀ ستړى ژوندرا په برخه کړى دى . ناروغه پلار ، مور د بل په کور کې مزدوره، هغه ورور نشيې چې مور ټوله کورنۍ په نازېدو. زۀ په پرېدي ښار کې په يو او بل هسپتال کې مزدوري کوم.

مزدوره واى، مزدوري مې کولاى ، مزدوري خو نه وه پېغور. په يو داسي ټولنه کې دي پيداکړې واى چ ې هغه خو لږ مهذبه، باشعوره واى.

خدايه! ز ۀ خو دي په داسي ټولنه کې پيداکړې يم چ ې د خوانده او ناخوانده يې يو فرق ن شته . ډاکټران ، وکيلان،استاذان يې په دې بلا اخته دي، خواهيشاتو تر دې ځايه رسولي دي چې هيڅ هم درك نه ورکوي. هغه پاته يې له پرېدي جنګه نه راګرځي چې راګرځېدلي دي هغه يې په نشو اخته دي“.

دلته د سوچونو له دنیا را غبرګه شوم ، له ځان سره مي وویل د هغو مندو پر غېږو دي لعنت شي چې داسي بچي پکي لویږي -
خورجانې! په دې بې ادبه ،بې شعوره ټولنه کي ژړا نه، څاپېړه په کار ده -

زۀ په مړي څۀ وکړم

نیمه شپه ده ، سړه دښبادئ خرۀ دي شوې، تور ګړنجی یې جوړکړی دی،زۀ او ماشومان دي له خوبه ویستلو۔

"ښځې! تۀ پورته شه، ډېرې خبرې مۀ کوه ۔ چای راپخې کړه، زۀ خرۀ کته کوم (ځلوم) " ۔

"تا دي خدای له خرو خلاص کړي ۔ هم دي وماته،هم دي ځان ته ګورم اچولی دی ۔ هرهشپه پرسپېدو روان یې، یوه زۀ دا بوټي سوځم ،که یې د کور نورې ښځې هم سوځي ۔ نورې به ښې بې غمه په خوب ویدې وي ۔ یوه زۀ خواره به هره شپه پر سپېدو راپورته کېږم »۔ دوه درې واره یې له ځانه سره داسي ووئیل ۔ د ۀ اورېدو، یوه ز ۀ خواره به راپورته کېږم ، منډي به وهم ۔

"ښځې! نیمه شپه ده ،خلګ مه را خبروه، خولۀ ونیسه ۔ که درغلم بیابه دي د خیر سړي ته سترګې وخېژي "۔

دابیاله ځانه سره وګونېده ـ دی چې په دروازه کي ولاړ وو. یو ګوټ یې په پښه کړی وو ،هغه بل ته یې لاس کړو " ته بیا ړیښتیا که د پلار لور یې خولۀ وخوځوه".

پوه شوه چې زیاته کار خرابېږي ـ ولاړه شوه ، پر انګېټي یې چائینکه کښېښووه ـ کوشنی زوی یې را پورته شو و چغې یې وهلې ـ هغه وخت بجلۍ نه وې ، په څراغ یې ګزاره کوله ـ سرې دباندي وتلی وو.

له لږ ځنډېدو پس دا راغله ، په دروازه کي ودرېده ـ سر یې دباندي ورښکاره کړی، تکه توره تیاره ،چوپه چوپتیا. امیان ځۀ کوې ، ملایان به لا ویده وو ـ یو چرګان ویښ وو ، وزرونه یې وهل، اذانونه یې کول ـ

په دروازه کي ولاړه ، په دې سوچ کي ورکه وه چ ي " دا لېورونه مي وګوره ، ښې نوکرۍ لري ،یو په لېویز کي بل په جنګلات کي ـ دا زما خوار سړی وګوره چ ې ټول ژمی بوټي راوړي چې د کور بوټي پوره کړي بیا یې کلیوالو ته په بیه راوړي اوس یې خوا ځکه په بد ېده چې ډېر کمزوری وو.

چې ژمی به تېر شو بیا یې له خلګوسره په کروندو کي کارونه کول ـ مځکې یې ماتولې ، ښاخ تراشي یې کولې ، پر کور نه

کښېښستو". چې کله خپلې ښځې بانو دا خبره ورته وکړه "سړیه! ته دا څۀ کوې چې روپۍ ګټې چې له کشره دې مشر جوړ کړي دی، ومشر ورور ته یې ور کوې".
حمیدالله چې تر دواړو وروڼو مشر وو، ورته غصه شو "ښځې ته د دې د پاره هر وخت وماته دا درس راکوې چې زۀ له وروڼو څخه وېش وکړم".
"یا مۀ یې کوه. ته په دې خلګو کې لاړ شه، وګوره چې یو بل څوك هم شته چې میانیځ ورور یې مشر کړی دی که دا یو ته یې".
یوه خبره حمیدالله کوله بله بانو چې تر دې ځایه سره ورسېدو. لرګی ته یې حمله کړه. د دوی دوو په دعوه ټوله را ویښ شو. ماشومانو چغې وهلې. زما په خیال اخر دی هم په دې چپ شو، لرګی یې تس کړو (وغورځاوه) چې ورونه او ورېندارګانې را خبرېږي. پخې چای یې پرېښودې، په پټو (څادر) کې غوټه ډوډۍ یې واخیسته، روان شو.
دې خپل ماشومان کرار کړو، پاته پخې چای یې دوی ته ورکړې. د بانو ټوله ورځ پر ځان نیت بد وو چې څۀ دې کاوۀ، ټوله ورځ سترې ستومانه وي. تر هغه وخته په دې

سوچونو کي ورکه وه چ ي کله دی راورسېدو . دا مخ ته ورغله، د نورو ورځو په شان يې په دې ماښام هم اوبه مختته ور وړې. بارونه يې ور سره کوز کړو.
دۀ له بدنی ځخه ځه اوبه وڅښلې . په پاته اوبو يې اودس تازه کړو ، ماجت (جومات)ته لاړ . له هغې خوا را روان وو ، بانو په خرو اخته وه چ ي په خونه يې دننه کړي. خرۀ يو هم دننه نه تلو. خرۀ هر چاته معلوم دي چې ودرېږي بيا نه پرمخ ځي، نه پر شا. دی ورغلی "ښځې ځۀ په کوې".
"سړيه! ستادي دښادی خره شي خو نفس را وکښو. په خونه رۀ ننوزي". دۀ وخندل "ښځ ې! ښۀرا دوري شه چې زۀ يې د بل وخت د پاره چل در زده کړم".
چې بانو را لېري کېده، دۀ بيا د خرۀ شل ودروازې ته کړې وه . خر يې تر غوږو راکش کړو ،هغه شا ته زور کړو ،درب يې شو چې د شا پښې يې ژوره خونه ته ولوېدې .
حميدالله "دايې دننه".
بانو له خندا شنه شوه "ودې ته به د شيطان هم فکر نه وي چې دا خر په دننه شو. هغه بل خر په مرضي خونه ته دننه شو ،حميدالله او بانو دواړه په خندا کي د کور خونې ته سره

راغلو. ورغله میانیځه یور یې ودېګ ته ناسته وه ، په کاسه
کې یې څه هغه پوخ شوی شی ور واچاوو. څۀ ګرمه او سړه
ماته ماته ډوډۍ یې هم ور کړه چې راتله وړې لور (شاه بي
بي)یې دوی ته لاس ور منځلي وو چې دسترخوان هوار شو ،
ډوډۍ یې د یو بل مخته کښېښوده . د دۀ وه سړه ماته ماته
ډوډۍ ته پام شو "ښځې! دا ډوډۍ سړه ماته ماته ولې ده ".
دې ووئیل " سړیه! نن سړه ډوډۍ ډېره وه ، مور ستاسو د
پاره ګرمه ډوډۍ پخه کړه ، مور ځان ته سړه".
شاه بي بي " یا بابکه! مورکۍ دروغ وای ، دوی ومور ته
هره غرمه سړه پاته ډوډۍ راکوي . هسي مورکۍ وای پر
خولۀ لاس ونیسی بابکه ته م ۀ وایاست . بابك ستړی
ستومانه وي". چې د سترخوان ټول شو . سړي ورته وویل
"ښځې! داشاه بي بي رښتیاوای ".
بانوخبره دلې دوري کړه ، اخر یې مجبوره کړه چې ورتهووای
"هو سړیه! چې د دې کور نورې خبرې درته وکړم ، دا ډوډۍ
به دې په هېره شي".
"ښځې! تا اول وماته ولې نه ویل".

”سړیه! چې درته ویلي مي وای تا نه منل، نه زما د ویلو فلئیده وه - یوه ورځ مي درته وویل سړی ه! داروپی، له ځانه سره بږده - د ورو نهٔ څهٔ په باور ده، یو ورځ به وېش درسره وکړي بیابه په ځان حېران یې - نه دي دي اوربدلي وای چ ې د ورور لاس له کاسې در څخه وخېژي تربور شي - تا څه کي راپرېښودل، په هغه دي دومره پوچ رد راته وویل - اوس درسته میاشت وشوه، هره ورځ ورته وایم لالادا شاه بي بي ناروغه ده، ڼڅ یې یو ډاکټر ته یوشه - دهٔ خو اول ویل ”ښځهٔ دی چې تنخوا وا خلم“- اوس چې بیا ورته ووایم دی وای ”تنخوا مي تېوله وپوروړو ته ورکړه ،خو ڼڅ یې وینې چ ې دا دومره کور راپسې دی“-

”ښځې! زهٔ به که خیر وو سبا له مولوي جبار اخوند څه تعویذونه ورته راوړم، تر هغو به ګزاره په کوي چې زهٔ یو څو روپی، پیدا کوم چې دهٔ پر خرو بارونه راوړل پر کلیوالو یې خرڅول - زر دوولس سو وه روپی، یې په جوړولې ، تر هغه وخته شاه بي بي له پښو ولوېده -

لنډه داچې یو سهار له کوره راووتو ،حمیدالله او بانو شاه بي بي په وار په غېږ کي اخیسته، تر هغه چې بس ته وختو-

په بس کي منشي پر یو سړي ږغ وکړو " کاکا !ځدې بلې چوکۍ ته را شه ،ستا له زنانې سره به دا بله زنانه هم کښېني“. هغه کاکا ولاړ شو ،بانو ورغله له هغه بلې زنانې سره پر چوکۍ کښېنسته، د دواړو مخونه پټ وو. په بس کي شاوخواڅه کوې ، بانو پر ځنګ ناستې ښځې ته مخ نه وړ اړاوه .

شاه بي بي په تکلیف وه ، کله به یې څ ۀ ویل ، کله څه . دې وشاه بي بي ته تسلي ورکوله " لورې! بس ته لږ ګزاره وکړه، رسېدلي یو . ډاکټر به دوا در کړي که خیر وو دستي به جوړه شې“.

پر ځنګ ناستې ښځې یې ږغ وپېژندلی مخ یې وروا ړاوو "بانو یې؟“.

"هو ،ځڅوکه یې“.

"خورې!زۀ رنګینه یم“.

"کومه رنګینه؟“.

"د پروینې خور“.

"ښه“.

په پټ مخ یې روغبړ سره وکړو ـ بانو حال ځیني وکړئ " ښۀ ځنګه یې، ژوند دي څنګه دی".
" له خپله ژونده ډېره خوشاله یم".
د پروینې ښوښتنه یې ځیني وکړه ـ د پروینې له توره بخته یې داسي خاوري بادولې ـ " د پروینې دي دا اسي تندای خاوري وخوري ـ دا خو تر ما کشره ده چې دا پیدا شوه، مور مي د دې تر پیداکېدو یوه شپه وروسته مړه شوه ـ کال پس مو پلار مړ شو وتاته ښه معلوم ده چې موږ و اکا ته پاته شو ـ د اکاپه کور کي مو سختري وړې، تر هغه چې زۀ وادۀ شوم ـ زما ډېر ښۀ ژوند وو، هره شپه به ولوی خدای ته په زار ی وم چې ګډوپروینه ته هم داسي کور ور په برخه کړې چ ې په کي مطمینه اوخوشاله وي ، دا زما په رنګه خوشاله ژوند تېره وي ـ د دې چې له چا سره وادۀ وشو، هغه د ملا زوی وو ـ په خپله هم ملا وو، دوه وروڼه یې نور هم ملایان وو.
هغو دوو هم خپلې ښځې راوړې وې، ببرته یې پرې ایښې وې ـ دا زما اخښي هم لکه خپل وروڼه یو کال پس دې ته طلاق ور کړی ـ دا ببرته د اکا وکور ته مجبوره شوه ـ یو څۀ وخت پس زما اکا زما د اخښي پر تربرو خرڅه کړه ـ واخښي

ته یې در ې لکهه روپۍ ورکړې ـ اوس نو هغه تربرونه زما واخښي ته تل پیغورونه ورکوي ـ وای څنګه مو د پښو مائېنه در څخه مائېنه کړه".

"تا له پرویږې ښښتنه وکړه چې پښښه څۀ وه؟".

"هو ځیني ومي کړه ـ هغې وئیل مور یې ډېره خرابه وه ، اوس د درو سره په ږیرو کي سپین وښښتان دي ، ښځي ځوك نه ور کوي ـ ټول ومور ته ښېرې کوي وای موږ دي خدای له موره خلاص کړي». بس ودرېدو حمیدالله ږغ وکړو "بانو راځه ".

بانو رنګیږې "د خدای په امان".

"په مخه دي ښه، وپرویږې ته دعا کوه".

شاه بي بي یې وده ته ورکړه ، دا ور پسې شوه چې را کوز شو ، په رکشه کي کښښنستو ،هسپتال ته ورغلو ـ له یوه او بله یې ښښتنه وکړه ـ "کوم ډاکټر به ښۀ وي".

اخر یوۀ ورته ووئیل "ډاکټر نظر ښۀ دی".ورغلو د ډاکټر ودروازه ته کښښنستو ـ ډېر ناروغان هم نه وو ،په شمار به پنځه شپږ ناست وو ـ دوی ډېر خوشاله شو چې وار ژر راځي ـ

هغه چې به له دوی ناستوڅخه لا یو ډاکټر ته دننه نه وو ورغلی، یو داسي سړی به راغلو ، ښځۀ غوږ وېښتان ،خواپاکې جامې،پالش څپلۍ ، پر دروازه ولاړ سړي به دروازه ورته خلاصه کړه هغه به ډاکټر ته دننه ورغلی ـ یو نه وو ،دوه نه وو ،بې شمېره داسي ډاکټر ته بې واره ورغلوچ ې پر دروازه ولاړ سړي ته به يې وويل " ولې داسي کوې ، دا خلګ بې واره پرېږدې". هغه به وويل "دا د دې هسپتال وو یا د ډاکټر قریبان او شناختګان وو". داسي وخت دوی ته وار راغلی چ ې د ډاکټر د رخصتی وخت وو ، دوی چ ې دننه ورغلو ډاکټر چې شاه بي بي ته وکتل ، دوی ته يې مخ ور واړوه " داماشومه موڅۀ ده؟".

"صاحبه! لور".

ډاکټر له خولې لاس واخیستوچې څه يې پر خولۀ ورتلو هغه يې ورته ويل ـ اخره خبره يې دا وه "زۀ په مړي څۀ وکړم".

زرغونه تنهې

نن هغه کو ر چې د کلي ښځې يې په صفت نه مړېدې ـ چا به وېل خوانښې ښه ده ، چا به ويل مړندي ، چا به ويل چ ې ور شړې بېخي سړی په دې نه پوه ېږي چې دا اوس د انارګلۍ لونړه دي که مړندي ـ

چې کله يې دريم زوی ته واد ۀ راوړی، د وير کډه هم ور سره راغله ـ د دوی په کور کي يې وا ړول، دوه درې کاله يې په شنه زړۀ سره تېرکړل چ ې پوري سترې شو ،خپل دريم زوی ته يې وېش ور کړی ـ هغه د والې له هغه بلې غاړې خپل کور جوړ کړی ـ په هغه يوازي کور کي به هم د مېړۀ او ښځې هره ورځ شين زړۀ وو ـ د څو اولادو خاوندان شوخو سره پوه يې نه کړو ـ اخر هغه ورځ هم راغله چ ې د رحيمې مور ودې ته مجبوره شوه ـ

"رحيمې لورې! بس يې ك ړه ، تر څو به داسي ژاړې، وخپل ځان ته ولي ګورم اچوې ـ ټوله ورځ دي سترګې سرې نيولي وي ـ لږ خو د دې خپلو ماشومانو فکر هم وکړه،خواران ټوله ستا وخولۀ ته ګوري " ـ

”موركۍ! چې په پلار يې نۀ شوم ښاده، ښېخي   به په دوی ښاده شم“ .

راحيمې خپل ټالي وځنډل، ولاړه شوه په خونه ننوتله . مور يې سر ور ښکاره کړی، دا پر لمانځۀ ولاړه وه . ماځيګر   څه لمر په غرۀ پټ وو   ،هسې يې ژړې وړانګې په اسمان ښکارېدې ، راحيمه و الله پاك ته په ژړا شوه، په زوره يې دا دعا کوله ”ما خو د چا زړۀ هم نۀ   دی ازار کړی، اې الله! دا اوس د خپل عمل سزا راکوې که د بل . خدايه! که له ما څه يو د اسې ګناه شوې وي ،زۀ نه يم پوهې شوې وماته معافي وکړه که د بل د عمل سزا را کوې نو بيا خو په دې کې څه شك نشته چې يوځ (بدل، ګټه)يې ضرور را کوې“.

راحيمه هغسې د لمانځۀ پر ځای ناسته وه ، لاس يې پورته نيولي وو . مور پر بږغ کړو ”لورې! د بل چا د عمل سزا نه در کوي،د خپل عمل . ولي د مېږۀ زړۀ نه دی زړۀ چ ې ستا د لاسه يې په کور کي يوه شپه خوړه ډوډۍ نه وخوړه “. کوشنۍ زوی يې بغاري وهلې .

د مشر لېورۀ يې ټوخ شوچې دننه راغلی ، ماشوم يې په غېږ کي پورته کړی ، جيب ته يې لاس کړوخوړه يې ورکړه   . له

وربنداري او د وربنداري له مور سره يې روغبړ وکړو ، له ځپلې سره کښېنستو. "وربنداري اوس پوره دوه کاله و شو چې ته په دې کور کي ناست يې ، کله دي مور درته راځي ، کله ورور. يوه واړه مو تر منځ ده، ماښام دورې راځه که دي له موږه سره ګزاره نه کېده ، په ورځ خپل کورته راځه ، خپل کور له تا چا نېولی دی . راځه دا مور خواره څه کوې چې پرېشانه کوې يې"-

راحيمه بيا په ژړا شوه " په ما کي کوم ه کمې وه چې داسي يې راسره وکړل،نه يې زما خيال وساتلو او نه يې ستاسو د عزت خيال وستالو. ماشوم خو هم نه وو، لوی سړی وو چې تر ما يې په عمر پخه نجلۍ وړې ده چي خوښه يې نه نواول به يې ويلي وای نه به پرماخوارۍ تېرېدې نه به داسپين سترګې وای" .

"راحيمې وربنداري! خوا مهٔ بده وه، زهٔ منم چې بدکار يې کړی دی . تا هم د اسړی ډير له ځانه لېږي کړی وو چې ښځه ښځه وي نو سړي په خپل موټ کښي ونيشي . هغه خو په تا نه وه پوره چې دی به کورته دننه لانه وو راغلی ،ستابه بياخولهٔ وازه وه چ ې څهٔ به پر خولهٔ در تلو هغه به دي ورته

ویل ـ تر دې ځایه خدای را ورسا وی تا را ورسا وی ، په ورځ کورته نه راتلۀ، په شپه چې به راغلی تا به دروازه ورته بنده کړه چې په ټکېدو به یې سترې شو، مخه به یې را وکړه د مور خونې ته به راغلی چې زړۀ به دي غوښت خبرې دي ورسره کولې که به دي نه غوښت مروره به شوې ـ د هلك زړۀ دي له کوره تور کړی بیا چې نجلۍ دومره قرباني ور کړه نو نارینه خو دا دومره څۀ کولی شي کوم چې یې وکړل ـ اوس د هغې نجلۍ ماشوم پیداکېدونکی دی ـ د ماشوم د پیداکېدو وروسته کیدای شي یوه فیصله وشي ـ وربنداري! زۀ کورته ځم خو دا یاد لره ،که هر څۀ شوي دي ،زموږ د ټول کور ګټله له تاده چ ې مېړ ۀ دي کوژدن شوې نجیلۍ وتښتوله که ته سیاله وای نن به دي مېړ ۀ مېړوښه ښځه نه وړه" ـ

په کور کي مور پېښتنه ځیني وکړه "زویه ! ورغلې ، څنګه وه؟"ـ

"ښه وه، موري خولۀ یې و اسمان ته نیولې وه تراوسه لاپرهغه خرۀ ولاړه وه"ـ

"زویه! شرین چې هغه بله بلا هم کور ته را و لي بیابه څ ۀ کوي" ـ

"سکينې تهٔ ولاړه شه اوبه راوړه ډېر تږى يم" .

"موره! زهٔ خو پر سکين ه وېرېدم چې وهغه هلك ته به يې ورکوو . اوس خو د نجلۍ پلار هم نجلۍ غواړي بله نجلۍ خو په کور کې نه لرو".

سکينه اوبه په لاس کې ولاړه وه ماڅه ګناه کړې ده "زهٔ به ولې ځم ؟. بد به نارينه کوي او ځان به په ښځه خلاصوي ".

"لورې! دا خو د پښتنو فيصلې وي".

"داڅنګه دپښتنوفيصلې دي؟ چې دګناه ګارسزا ويوبې ګناه ته ورکوي".

سکينه په سکول کې اول لاد اکاګانو نهٔ وه خوښه بيا چې دا خبره پېښه شوه بېخي له کوره په دباندي وتلو هم پابندي شوه .

" شرين هم عجبه کار وکړى،کوژ دن شوې نجيلۍ يې وتښتوله، ټوله غم يې موږ ته جوړ کړى".

سکينې کالي کت پر کت کښېښودل خو په سوچونو بار وه .

له خونې چې را ووته، اکا يې پر موبائل بل چاته ګايېدى چې

”سبا راشه، د امیر جان لالا پر ځای فیصله ده ـ اختیارونه یې یو له بله واخیستل“ ـ

سکینې چابکه ډوډۍ تیاره کړه چې ژر سوچونوته خلاصه شم ـ پلار یې له خپل ې مور سره ږغېدو چې فیصله په دې ډول کېدای شي ـ

انا ”سکینې لورې! ځورشه خپل کار وکړه ، ځځۀ کوې زما او د پلار خولې ته ناسته یې“ـ

”زۀ اوس څۀ وکړم؟“ـ

انا ”ولاړه شه خپل کار وکړه“ـ

سکینه چې دباندې را ووته غوږ یې د بابا او انا پر خبرو ونیوو، پلار یې وانا ته د فیصلې حوال ور کاوه ”موره! د هلك وپلارګنې ته مو یوه سکینه ، پنځه لکهه روپۍ ورکړې ـ د نجیلۍ وپلارګرۍ ته مو یوه زرغونه تنې ، دوه لکهه روپۍ ورکړې“ـ

سکینه وهغه دېوال ته داسې وچ ولاړه وه لکه یو لرګی ـ زرمینه چې راووته سکینه یې ولیده، تر لاس یې ونیوله خپلې خونې ته یې بوتله ـ په خونه کې هم بېخې تر ډېره حېرانه ناسته وه ، یو خت یې تر خولۀ چیغه وخته ـ زرمینه لګواره

ورته ناسته وه ، هيڅ يې نه ويل . سکينه چې په ژړا ستړې شوه ، مخ يې ور واړاوو "تنداري! ټوله کلی شرين کاکا په دې کشمکش کې اچولی وو ، د دۀ دي خدای يوه هم نه سموي . دا د دوبي شپې او ورځې ، هر سړی په خونه کې ويدې‌دو پر خپلو لونو يې وېره شوه چې دی نه وي د هغې نجيلۍ د کورنۍ يا خسرګۍ له خوا يو پېښه را وشي . د ټولو به رنګ په بد شي" .

"موره! موره!".

"ځۀ وشو قربان".

" موره! خوب مې ليدی".

"بيده شه زما ګرانې! خدای به هر څه خير کړي".

"موره! تۀ ولې دومره وارخطا يې يوه ورځ خو انسان مړ هم شي . يوه ورځ به زۀ هم داسې له دې دنيا څخه رخصت شم".

مورېې پرخولۀ لاس ورونيوو "چپ شه داسې مۀ وايه، خدای دي د عزت مرګ در کړي . دلته خو د نجونو مرګ هم پېغور دی".

"دا تاسو دوو څۀ شور جوړ کړی دی خو ويدې شئ".

" سړې! هسې د سکينې خوب خراب شو".

"ښځې! لږ خو سمه ږغېږه، تۀ خو تيار جنګ يې" .

"زما دا ښائسته لور تا په بدي کي ور کړه . زۀ کله هم حق نۀ در بخښم".

" ښځې! تۀ راته ووايه، ما څۀ کړي واى. که تۀ وايې ځان مړ که يا ورور، زۀ دواړي نه شم کولاى ".

د سکينې بالښت له اوښکو لوند خيشت وو، هر څۀ يې پر ځان تېرول.

"سکينې لورې! ونه ژاړې اوس خوب وکړه ده، ازل ليکلي نه چېږي" .

سکينه " دا څۀ کوې؟، تندار ي!".

"ستا د وادۀ تياري کوو، دا ټولې ستا د وادۀ جوړې دي".

سکينه په ژړا شوه"خداى دي د شرين په کور اور ولګوي".

تنداري د مسخرو په ډول "هغه وخت چې مور په کي نه يو ".

د سکينې خوابښې خپلې مېږور ته د وادۀ جوړه راليږلې وه او څۀ نور سامان ، خو کور د وادۀ نۀ، د وير کور م علومېدى . د سکينې مور چپ ناسته وه، تر خولې يې هيڅ هم نۀ را وتل.

کشرى مړور"موره! موره! نکریځي ".
"ځوك يې غواړي؟".
"موره!دا تۀ څۀ وايې؟. سبا تۀ سکينه په سپينو لاسو ودوې".
ټوله شپه تيره شوه . بابك هم ژاړي . "انا !مورې څۀ وکړو ؟".
دسکينې تر خولۀ ساه نۀ وځي . "ورشه پە المارۍ کې دي .
سمي يې ورولګوه داسي نه چې سبا ځوك پر وخاندي".
د سکينې پلار "سهار مورې د هر کور يو يو سړى راغوښتى
دى، د ډوډۍ د پاره او بله خبره موره! داسي نۀ چې ت اسو
چېچې ريې ورېغبرى، خلګ شيطانان دي ،دى نه وي تر هغو
يې ورسوي ".
"يا زويه! ليوني خو نۀ يې".
"زړۀ مي پۀ خداى شين دى . زۀ ناني درالېږم ستاسو هر كار
به در كوي . زۀ بيا تر هغه دننه نه راځم چې سكينه له كوره نه
وي وتلې . زۀ د خپلې ښائستې لور د ژړا د اوريدلو توان نۀ
لرم" .
"سمه ده".
"خداى دي مخ ته ښه راپېښه كړي، خداى به يادوو ، نور نو
مورې څۀ كولاى شو".

د کلي ټاك ټاك ښځې راغلې ـ هر ې   یوې چ ې به ناوې ته
کتل، زړونه یې پر سو ځېدل ـ د هرې ښځ ې سترګې داسي
تڼکې سرې وې لکه د ناوي د مور ـ ټولو داسي ګڼله چې ”دا له
یوې نجیلۍ او سړیه پیښه ده، څو کورونه یې وران کړل ـ
بس د دوی خوارانو به هم ناره خدای واوري“ـ
یوې ښځې په دوی کي ووئل ”بنګلو له ځي څه کنډوالو له خو
نه ځي، بیا که یې مېړۀ سیال وو په لاس کي به یې ونیسي “ـ
”بنګله هم له ښۀ زړۀ سره خوند کوي“ـ   د کلي ښځو ډوډۍ
خوړه سره رېغېدې ـ
زوم یې دننه کور ته راوستو ـ نکاح یې و تړله، له ناوې سره
څلور ښځې له خوابنې سره ولاړې ـ
نکاح وتړل شوه، سکینې په ژړا کي وشېرین کاکا ته ښېراوي
کولې ـ
د سکینې مور” لورې! تۀ شېرین کاکا څۀ کوې؟ـ تا دومره
قرباني ور کړه نور ،یوځ به یې خدای در کوي“ـ
”موره! زۀ به دی بیا کله ووینم چې جوړ زړۀ په یخ کړم“ـ
”که ژوند وه خدای به دي راولي“ـ

موټران ودریدل. اوبه یې پر وغورځولې ، ښځې یې په موټرانو کې کښېنولې ، زوم هم تر ناوې کم نه و. د سکینې میړۀ داسې ځلېدی لکه د اسمان ستوری. خپښانې هم داسې په مات زړۀ وې چې خدای به څۀ راسره وکړي .
د زوم مور سکینې ته منګی کښېښوولی، په ښی پښه یې مات کړی بیا چې خونې ته ور ننوتله، هګۍ یې هم په ماته کړه. خو د کلي ښځو انګۍ و یلې، د یاسر ناوې به څنګه وي، په بدي کې یې راوړې ده.
ځینو پړونی پر واچولی، ناوې یې نه کښېنوله. د یاسر مور ډیره ښه ښځه وه، په دې یې خوابده کړه چې داسې خبره بیا د چا له خولې نه واورم . ټولې ښځې داسې شوې لکه د هر یوې پر سر چړې اور بل کړی "ورینداري! د دوی دومره خاطر مۀ کوه".
"ولې به یې خاطر نه کوم ، اوس خو موږ سره دوستان یو".
" که سره دوستان وای نن به زموږ او د دوی نر او ښځې سره یو ځای وو".
"زۀ منم چې زما لور ډیر غلط قدم ایښی دی خو د هغې سزا زۀ و دوی ته نۀ ور کوم".

”که حق لري ـ زما د ورور ټوله پیسې تا او ستا نازولې لور وخوړې“ـ
”زۀ منم خو زما لور به هم ټوله ورځ له تا سره وه، تا تر دې انده را ورسوله ـ اوس زما په مړۀ ورور ځوك كار وه نه لری ، زۀ خپل زامن لرم ـ ما خو تر اوسه خپله مړۀ ورور لالیدلې نۀ ده، تۀ ور شه یو وار دوی له شربت را وړه“ـ
”خاوري دي وخري شربت“ـ
”دا څۀ وایې؟ـ نن زما د زوی وادۀ دی، تۀ ولي داسي کوې“ـ
”سمه ده،زۀ خپله ور ځم“ـ
د یاسر مور د باور چیخانې مخ ته ولاړه وه چې برنډې له ولاړه نو ټولو ښځو دا خبره کوله ”خدایه!دوی بیا څنګه ظالمان دي، ناوې له هغه وخته ولاړه ده ، د کښېنولو ځوك یې ښتنه“ـ
د یاسر مور چې خپله مړۀ ورور ولاړه ولیده نو حقه حیرانه شوه ـ
”دا له هغه وخته ولاړه ده ولي یې کښېنوی نه ـ دا خو مه په ولاړې مو ستړې کړې او وژلې ده“ـ د ښځو څخه یوې ښځې پر ږغ کړی ”دا ستا ایندرور را ته وویل چې دلته یې ودروی ښځې یې ګوري“ـ

”ښاسو خوا مهٔ بده و ی ،څو ورځې دي خدای به يې تيري
کړي“.
”زما لور چې وکړل هغه به مي په زړهٔ کي ازغی وي ،خو زما
مېړور هم زما لور ده، که دا ښه وه ټوله کور به ورسره ښهٔ
وي، خو پر هره خبره بايد خوا نه کړو بده“.
د يوې ښځې ږغ شو ”تهٔ دالته ناسته يې له دوی سره، ورشه
هغه د پلارګنۍ ښځې دي له لوېږي مري څه ور کړه.......“.
”تهٔ کله ځې؟، نن ماښام که سبا سهار، که له دوی سره دريمه
شپه هم تيروې“.
”ماښام مودسکينې پلار را غوښتی دی ، هغه راځي“.
”ښهٔ ، خو يوه خبره واوره هغه به دننه نه راځي“.
”سمه ده ، موږ ورته ويلي دي نه به راځي انشاء الله“.
د ياسر کوشنی خاله ځان ور وپيژندلی .
”شهٔ دی، تاسو د دوی په خبر و باك مهٔ کوی . ياسر ډير
سمجداره هلك دی“.
”تاسوچای وکړی ، سکينې ته يې هم ور کړی“.

د سکينې مور" لوري! مور اوس ځو ته به تر خپل ځان د نورې کورنۍ خيال ډير ساتې، سمه ده او د خپلې خوانبې،خسر او لېورو به هره خبره بېځان نه بوج کوې".
سکينې له اوښکو ډکې سترګې ور واړولې. د سر په ښورېدو يې ور سره هو وکړه، تر خولۀ يې هيڅ هم نه ور وتل.
د ياسر مور"غاړې دي بندي زويه! که دي سکينې ته د اکا پيغور ور کړی وو. هغه ډيره معصومه نجيلۍ ده، ښه زويه!".
"سمه ده مورې!".
سکينې په خونه کې يوې او بلې خواته کتل چې هر شی دومره په ترتيب پروت وو.
"ياسره! راځه چې ناوې ته دي ورولم .تر ورۀ ماته هم دروازه معلومه ده. زۀ خبره يم خو تۀ به ګورې ډير نازونه نۀ ور کوې، دا مور په بدي کښې راوړې ده. راځه".
چې ياسر په خونه ور دننه شو،سکينې ژر مخ ور واړولی، بدن يې په لړزيدو اخته شو.
ياسر په دې فکر کښې وو چې"دا به څنګه وي. ټوله يې صفت کوي چې زما به خوشه شي که نه".

یاسر چې مخ ور لوڅ کړو نو د سکینې پر مخ یې اوښکې لکه باران رڼې روانې ولیدې "ته ولې ژاړې؟ واخله په دې دسمال اوښکې پاکې کړه". ټوله شپه د دواړو په خبر و تیره شوه.
یاسر کله هم دا سوچ نه وو کړی چې "دومره شه او هوشیاره نجیلۍ به زما د ژوند ملګرې کیږي".
د وادهٔ دوې میاشتې یې دومره ژر تیرې شوې یاسر او سکینه بیخي په پوه نه شو.
نور هر څه ښهٔ وو، یو د یاسر د کورنۍ ښځې ملا یانواو پیرانوته تللې چې د دوی کور خراب کړو، خو سکینې هر څه بې خپل زړهٔ تیرول.
نن یاسر سکینه د خپل پلار کره بوتله. "دا خرڅه واخله،زهٔ بیا خپله درته راځم او بله خبره دا ده چې د هغه کور یوه خبره هم په دې کور کې ونه کړې".
"نهٔ یاسره! داسې بې عقله هم نه یم چې د هغه ځای ټولې خبرې به دلې کوم".
یاسر"ښهٔ ، زهٔ ځم".
خواښې" نن نه شې تللای ، ماښام به ډوډۍ راسره خورې ، شپه به راسره کوې ".

”نه اوس ځم چې بیرته په سکینه پسې راغلم بیا به شپه در سره وکړم“.

مور یې په مخه ښه ورته وویل ، سکینه ورسره را ووته، تر هغه یې په یاسر پسې کتل چې دی ناام شو .

مور ”نه شرمیږې چ ې په دروازه کې ولاړه یې په یاسر پسې ګورې ،که د کور نورو بندګانو ولیدې څۀ به وای“.

”مورې! هر څه چې وای، زۀ ریښتیادرته وایم ، زما بې یاسره یوه ګړۍ نه تیریږي . اول مې شیرین کاکا ته ښېرا کولې، اوس دعا ورته کوم چې هر وخت یې پیداکړم په پښو کې ور لویږم معافي ځیني غواړم چ ې وما ته یې د ژوند ملګرۍ، د یاسر غوندي را پیداکړۍ“.

د سکینې مور” لورې! خدای د ې عمر ډیر کړ ي چ ې رایې وستلې بل چ ې مې ته ولیدې، زموږ تر کور د دوی په کور کې په ښۀ رنګ شوې یې“.

”مورې!شیرین کاکا یایې ښځې راځي او ښځې یې څنګه دي په کورکې ګزاره سره کوي اوکه نه ښۀ دي حال یې مه غواړه“ .

د سکینې مور د وروور کور ته تللې وه چې راغله له زرینه څخه یې پوښتنه وکړه "لورې! سکینه چېرې ده ؟".
"موره!سکینه چې ته روانه شوې، له هغه وخته یې پر سر درد وی نڅلې یې کی واهی، په خونه کې پروته ده. یو ډاکټر ته یې بوځه داسې نه چې یو څۀ په وشي".
" سکینې لورې! درځه چې ډاکټر ته لاړ شو".
"مورې! زۀ تر هغه ډاکټر ته نۀ ځم، تر څو چې یاسر نه وي راغلی".
"چې یاسر راځي، تر هغه به ته تر مرګه ورسېږې".
"سمه ده،زۀ به یاسر ته فون وکړم چې له ډاکټره دې کورته بوځي".
"یاسره! لږ ناروغه وم".
"ولې خیر وو؟".
"هسې مې پر سر درد وو. درځه چې ډاکټرته ځو".
په خپلې موټر کې یې ډاکټر ته روانه کړه. د سکینې په وجود کې د ولاړېدو توان نه وو،رنګ یې تک ژړ وو.
یاسر شیشه پر برابره کړه. "سکینې! رنګ دې نشته دا ولې؟".
"یاسره!زۀ به بیا ژوندی خپل کلي ته راشم".

یاسر وخندل "ولي د عزرائیل بل کار نشته که څه ـ دومره خو هم نه یې کمزورې ".

" یاسره!زما دا خیال دی چې نن ورځ زما او ستا د ملګرتیا اخره ده".

د دې خبرې په اورېدوسره د یاسر سترګې له اوښکو ډکې شوې ـ "دا ده لېونتوب خبرې مهٔ کوه".

"ډاکټرصاحب! له پرونده یې پر سر درد دی . کی هم وهي" ـ ډاکټر دوا ورته ولیکله، دا په هسپتال کي پر کټ پروته وه ـ نرسانې تلې راتلې "دا ډریپ ختم شو بل ورته راوړه".

یاسر یې وڅنګ ته ناست وو ،د خپل کور د ښځو یې یوه یوه هغه خبر ذهن ته راتله "یاسره! خدای دي په دې نازکه ناوې ارمان مهٔ کاږه ، تهٔ خو د دې سر ته کښېنې ـ بس له ننه پس زهٔ ستا کره نهٔ راځم".

"څه تروره په مخه دي ښه شه ـ نوره دي نهٔ غواړم".ترور یې درب ګېټ بند کړی او ووته ـ

یووخت د سکینې د خولې دا اخري څو لفظونو یاسره د سوچونو له دنیا څخه را غبرګ کړو "یاسره! زهٔ ،زهٔ،زهٔ مرم ـ زمابه له تا سره نور د ملګري خوند نه وي ".

یاسر لکه ماشوم چیغې یې کړې ، ور ولاړ شو. د سکینې مخ یې په خپلو دواړو لاسونو کې نیولی وو، اوښکې یې څڅېدې .

جرمني

که برې دومره نازولم لکه خپلې مور، په دې بناه سته کور کې چې چارپېره پخې خونې، په منځ کې يې ډېره غټه چمني وه . پر چمني چارپېره رنګ په رنګ ګلونه .
زما د بابا او مورکۍ هغه دوې د خاورو جوړې خونې، تر ټول کلي لوړ ې د خاوري پر يو هسکه غونډۍ چ ې ما و مورکۍ به هر سهار او ماځيګر د لاندي کلي له (ځا)او به را خېژولې .
بن که مي څه هم د مور د عمرو وه، په خولۀ کې يې غاښ نه وو. زما د مور تك سپين واړه غاښونه يو هم نه وو وتلي .
مېړۀکه مي د پلار د عمر وو بيا ناجوړ غاړی (ناروغه)وو، هره ورځ به يې تبه وه .
ډېرې ورځ ې به مي دا خيال شو چې وتښتېږ ه چ ې د برې لاډ (ناز)ته به مي وکتل . پر هغو ښځو به مي نيت بد شو چې تل به د بنو له بدرږتي ږغېدې .
په دې کې دوه کاله تېر شو. رقيه لور خدای را کړه ،له دې ورځې پس مي د دې کور و اباديدو ته لږ زړۀ غوښت .

لۀ دې پس به د   دې کور په یوه بله خونه کي هر   مابنام یا ماخوستن د ع‍وه وه ، موږ   به کله د   یوې کله بلې خونې ګوابن ته ورتلو ـ تر هغه چې تر دې ځایه را ورسېدو ،زموږ په کلا کي به هره ورځ د سرو جنګ وو۔ د کلي خلګ به یې ګوابن ته راتلو۔
په کم کال چې د کلي خلګ راغلو،زموږ وېش یې را وکړی، مځکه یې زما   مېړۀ ته د درو   سره ورونو برابره ور کړه ـ دوکانونه یې زما ومېړۀ ته درې ، و نورو ته یې دوه دوه ور کړو۔ یو دوکان یې زما مېړۀ ته په مشري کي ور کړی ـ
چې له دې ویره خلاصېدو   ، خوشالي راغله ، وماته خدای نیك محمد زوي را کړی ـ تر ما زما بن ډېره په خوشاله وه ، تمامه ورځ به یې په غېږ   کي وو   دابه یې ورته ویل " له مورکۍ څخه خدای واخس ىته ، مورکۍ ته به اوس خدای نېکو ور غټ کړي ـ د مورکۍ بل ارمان نه وو   ،بس دا یو ارمان یې وو ، هغه دا دی خدای ور   پوره کړی ـ اوس به مورکۍ تل ستا د سر دعا کوي، پر یوه او بله خوا به یې مچاوه، دابه یې ورته ویل"۔

چې د نېکو کال پوره کېدو ،زما او د ده دواړو مورکۍ د خدای په کار شوه ـ کېدای شي سکنۍ مور مي مړه وای ، دومره به مي نه وو ژړلي ـ له دې پس مي مېړۀ داسي ناروغه شو چې د ولاړېدو نه وو، ډېرې ورځې ورغلم لېورو ته مه يې وويل "تاسو دا سړی ډاکټر ته يوشئ" ـ يو څه وخت يوه هم پروا نه په کوله ـ
د کشر لېورۀ يې کور ودان، ډاکټرته يې يو وړی ـ د ډاکټر له دوا سره سړی ډېر ښۀ شوبيا به هره ورځ د وروڼو په ميان کي پر دې جنګ وو ،تا زما اوبڼاړولي دي،زما له خوادي خاوره په بېلچه کي اخسړتې ده ـ پنځۀ کاله بيا په دې کي تېر شو.
يوه شپه سړي وويل "ښځې! سبا مي موټر راغوښتی دی کډه کوو"ـ
"سړيه! پر کمه ځو،دا مځکه وچاته پرېږدې"ـ
"ښځې! دا مځکه ودوی ته پرېږدم ، دوی پوه شو او مځکه ـ موږ به ښار ته لاړ شو،يو به په نېکو تعليم وکړو بل به د دې هرې ورځ ې له جنګه خلاص شو. شکر دی په ښار کي دوکانونه شته ، د هغو کرايه به را اخلو، زموږ ښه ګزاره په کېږي"ـ

سهار موټر راغلی، موږ کډه را وکړه ښارته راغلو. د کرایې په سرای کي مو واړول. نیکو یې په سکول کي داخل کړی. ما د ښار نجونې لیدې، ټولې سکول ته تلې. څو واره مي ورته وویل "سړیه! دا رقیه به هم په سکول کي داخله کړو". سړی وماته معلوم وو چې یوار به یې چك کړو بیا یې هغه چك(نۀ) وو. په دې ډول موږ په ښار کي ژوندکاوه، کله د کرایې په یوه سرای کي کله په بل کي.

اوس به رقیه د اوولس کالو وه، نیکو د پنځلس کالو چې یوه ورځ رقیه غوځاره شوه، لاس یې مات شو. په رقیه نه وم حیرانه، په خپل سړي حیرانه وم. په لاس مي ولاړو ۀ، په سترګو ډېر ټپ (کمزور)وو چې ولاړ به دي کړی بیا یې په تلو کي ګزاره کولای شوه.

څو واره ما او سړي رقیه ډاکټر ته بوتله، لاس یې جوړېده نه کول. هر وخت به په چیغووه، د دردو په ګولۍ یې ګزاره وه. یو ماځیګر مي سړي ته وویل "سړیه! دا رقیه خو ډېره په تکلیف ده".

"ښځې! څه په وکړم، داسي ډاکټر نه دی پاته چې موږ نه یو ورغلي".

”سړیه! که ستا خوښه وي هغه پر چوك د سکندې والا ته به یې ور ولو“.
”خود یې ور وله“. جېب ته یې لاس کړی ، څلور سوۀوه روپۍ یې راته ونیولې . ”سړیه! زۀ روپۍ څۀ کوم، ته‌ور شه رکشه را وله“.
”ښځې! زۀ د تلو نۀ یم . ور شه یوه بلا دي نه خوري ، ته‌ده ښار ښځې نه وینې . نېکوچېري دي“.
”هغه ستا نازولی به یو ځای کرکټ کوي چې راشي خپل سر به یې په بل مات کړی وي یابه یې د بل سر ور مات کړی وي . لس ورځې مي درته ویلي دي سړیه ! دا هلك پوه کړه ، کور یې کښېنوه خپل سبق دي وای یا یو کار وي هغه دي کوي . ځوان شو ، د کور په یوه ښه نه دی ، د کور په ښه خو مۀ وایه . د بدی مو خاوندان کوي چې سکول ته لاړ شي ،که کرکټ ته، جنګ یې کړی وي “.
د دروازې درب شو ، نېکو دننه راغلی . له هغه ځایه یې پر پلار رېغ کړی“ بابا را واړوه سل روپۍ “.
ما ور رېغ کړو ”ته‌یوار سل روپۍ پرېږده ، ور شه رکشه را وله . دا رقیه ډېره په تکلیف ده“.

”ځودربېږه ،رقيه چې په تکليف ده زۀ څه وکړم ، ولي په احتياط نه تله“.

ما ورته وويل ”ځراشه چې يو لاس در مات کړم، ځځومره چيغې وهې“.

”ستا پلار هم زما لاس نه شي را ماتولای ،ته بيا دومره زوروره يې“.

پلار يې جيب ته لاس کړی، سل روپۍ يې ور کړې.

” زويکه! اوس ورشه، رکشه را وله“.

رکشه يې راوستله، موږ د سکندې والاکور ته ورغلو. نېکو د سړيانو (سړو) کوټې ته ورغلی ، موږ د ښځو کوټې ته. په کوټه کې يوه چټۍ خوره وه(هواره) د ېر ې ښځې ناستي وې. د چا شنې، د چا تورې چادرۍ، د ځنو پړوني پر سر وو.

د اکثرو د ماشو مانولاس ياپښه به مات وه. يوه ېغله ښکارېده چې ماته پښه يې مخکي سکنده کړې وه ، اوس پر تلای شوه او د سکندې خلاصېدو ته راغلې وه. ما پوښتنه ځيني وکړه چې ”په پښه دې څۀ وشو“. دې خبره دلې دوري کړه، حال يې رانه کړو ، بله پوښتنه مي بيا دا ځيني وکړه پلار در سره دی که ورور“.

"مېرۀ"

ما د دې ښاه ست ته کتل ډېر خوند يې راکاوه . دې ته مي کتل، په خيال کي مي د دې د مېرۀ تصوير جوړاوه . داسي جګ ځوان به وي ، بڼو غټ وښتان ، په لوڅ سر ، ږيره او بربت دواړه خرې يلي چ ې دننه راشي د سپنتهو خوشبوي به يې دا خونه له بد بوي څخه خلاصه کړي . ما يې لا تصوير نه وو مکمل کړی ،يو سپن ږيري ، پر ملا کوږ سړي سر را ښکاره کړی "ساجدې! ځړا ولاړه شۀ ".

چې داولاړه شوه ، وما ته د پښتو هغه متل را په ياد شو چې وای(ښځه و ترخه ته هم کښېني). پر ځان مي شکر وکيښ، له ځان سره مي وويل سختې يو تر بل بد ترې . په هغه ښځه پسې زۀ او رقيه لکه د وخت زورور بې واره ورغلو . دۀ د رقيې لاس ونيوو ،خولۀ يې له نسوارو ډکه وه ، چتهای يې را پورته کړه، نسوار يې توکړل . دۀ د رقيې لاس ته کتل، وماته ږغېدو "څۀ په و شو ،چاته مو ور وستلې هم ده ". په خبرو خبرو کي يې د رقيې پام په بله کړی .

د دې يې لاس پر خپل ځنګانه وواهه ، ټك مات شو. رقيې چيغې کړې، دۀ وخندل .

”بس بس لورې! که خدای کول زیاته جوړ دی“.

لاس یې بېرته وتاړ ی، موږ درې س ؤوه روپۍ ور کړې، راووتو. کور ته راغلو. رقیه درد و اخستې وه، نور ې ورځې یې یوه ګولۍ کوله، په دې ورځ یې دوې وکړې. خدای یې د دې سړي لاس شفا کړی وو، د رقیې لاس جوړ شو.

وخت تېرېدو، یوه ورځ سړي راته وویل ”ور شه هغه صندوخ کي پراته کاغزونه را واخله“. ما هغه کاغذونه ورته راوړو، دۀ چې کاغذونه په رېږدېدلي لاس کي نیوو“ښځ ې! زۀ دا خپل جایداد د زوی په نام ۀ کوم او بله خبره زما وروڼه چې په ژوند نه راغلو، په مړګ مي ضرور راځي. د نېکو د پاره نه ستا د پاره. ښه ځوانه ښځه یې پاته ده، دابه یو په نکاح کړو. نه نه ئۀ د خپل اختیار یې، هر څوك چې ستا خوش وو هغه وکړه“.

یو سهار پر لمانځۀ ولاړ وو، غوځار شو. ما دی سماوۀ، رقیه ورغله نېکو یې را وستو. د نېکو تر راتلو له مخه د دۀ روح الوتی وو.

هغه د دۀ خبره وه، په مړګ یې دواړه وروڼه راغلو. تر هغې ورځې ناست وو چې فلتحه ختم یږه. د دۀ د فاتحې له

ختمېدو وروسته د نېکو له اکاګانوسره تله راتله ، ناسته پاسته زیاته شوه - ډېر مي ورته وويل ، ډېر مي ورته وويل - نیکو سر نه خلاصاوۀ - په هغه ورځ يې سر خلاص شو چې مشر اکا ورته ویلي وو"دا مور که دي خوښه ده ، تر ټولو کشر اکاته به يې کښېنوو - ځوانه ښځه ده ، مور. به يې له عذابه خلاص شو بل دي کشر اکا زوی نه لري ، خدای به زوی ځيني ورکړي" - په هغه ورځ د نېکو سر خلاص شو-
"نېکو زويه! ته په دې کتابو څۀ کوې چې شپه او ورځ دي پر ځان یوه کړې ده" -
"مورې! ز ما امتحان را روان دی ، غواړم چ ې ښۀ نمبر واخلم - زما یو کلاس فېلو دی، د هغه مشر ورو ر راته وويل " په سکالرشيپ دي جرمني ته لېږم"- خدای دی وکړي چې په (بي اې)کي ښۀ نمبر واخلم"-
"زويه! پښتانۀ وای "ځالار چېري د خدای لار"مور. او دومره بخت بيا که دي بخت ملګرتياهم وکړي، زۀ او رقيه به ځنګه کوو"-
"مورې! ته دعا کوه، ټولې به خدای اسانه کړي "-

چې کله رزلټ راغلی وو ،نېکو پر ما زېری وکړو"زۀ فرسټ راغلم"۔
"زویه! دا فرسټ یې بیاڅۀ ته وای"۔
"مورې! اول"۔
"په ټولو هلکانو کې"۔
"یا مورې! په ټوله صوبه کې"۔
دی او د خپل کلاس فېلو ورور ،په هغه کار اخته وو چې پوره نوم یې زما پر ژبه نه اوړي (شیف)چ ې له هغه کاره را خلاص شو ،یوه شپه د ماما کور ته ولاړ ، له هغې خوا چې راغلی وماته یې وویل "مور ې! دوی ټوله ښۀ وو ، سلامونه یې در کول ۔ له ماما سره مې خبره وکړه چ ې زۀ مورکۍ او رقیه درته راولم، ماما څۀ پرېشانه شو۔ زۀ خورې نه لرم، زما د پلار د وختو دوې خورې دي، ګزاره به څنګه سره کوو بل به دي هغه اکاګان څۀ وای"۔

زما بخت ښکاره دی

نن د اوبو وار د چا دی ، په کور کې د اوبو غوړپ ن شته ـ د ښار خلک دې ارمان نه کوي، هلته خو دا ګورم نه ښته ـ په ژمي خو لا څه ګواره کیږي چې څنګه سپرلی شي، خلک اوبه پر وارکړي ـ

که اغاجان ته ووایم چې ورشه اوبه را ایله کړه نو بیا به سور او شین کیږي چې زهٔ څنګه د خلکو په وار اوبه را ایله کړم ـ

انار ګلې په درب بالتې کښېښوده ـ لوښې یې له خپلې خونې،څه یې له نورو خونو را ویستل، سره یو ځای یې کړل ـ انار ګلې چې لوښو ته وکتل نو نوره هم سره و شنه شوه ـ د یور د خونې لوښي یې هم مخ ته پراته وو، لوښوته یې کتل له ځانهٔ سره بڼېدله ـ هیندرور پر ږغ کړی "ورینداري! نه یې ملامته نن دي بیا د کار وار دی ـ ځکه هر قدم داسي ږدې لکه پر سکروټو".

دې مخ ور واړا وو "ستا د پلار کور دی ،څهٔ د یوخان بنګله خونه ده ـ زهٔ په دې زړو کنډوالو کې اوبه له کومه کړم".

”وریندارې! خولۀ ورېسره ـ ما تاته کله د کور پیغور در کولی ـ ستا غه خوهم بنګلې نه دي“ـ

”بس ، بس قدرمرې! نوره مې مۀ ګایوه“ـ

اغاجان غاړې تازه کړې دباندي را ووتی”دا تا څۀ شخ ول جوړ کړی دی ـ خلک مۀ راباندي خندوی ـ دا خپلې خولې ونیسئ ،دې ته مي مه اړ باسئ چې لرګی را واخلم، ولاکه مو بیا د چا پلار را څخه خلاصې کړي ـ ټوله ورځ په دې تېره کړی، یوه په بله خولې لګوی ـ نه خواشې شته، نه خسر بیا هم ستا دا حال دی “ـ

”اغاجانه!بیا موږ څۀ وکړو، پر کور د اوبو غوړپ نشته ، زۀ دا ګډوې په چیشې ومینځم“ـ

”څله مو ماخوستن د ویالې اوبه نه راوړلې ـ نه یاستی ملامتې، د شپې له خوبو نه ور خلاسېږی، سهار بیا یوه په بله خولې لګوی ـ زۀ مو هم نه یم ذمه واره“ـ اغاجان پټهو وخنډلی دباندي ووتلی ـ

”تۀ خو به هم یوار له کوره وتې ـ ټوله روځ لکه ښځه پر کور ناست یې،د ورېو و لاس ته ګورې ـ خاوري دي شه دا دوې ګونیـ پټاتې چې تا موږ له راوړې“ـ

انارګله له ځانه سره ګډه وه. لوښي يې يو رنګه ومينځل.
خپل ورۀ يې واغښل.
"ورينداري! تا بيا د اوبو ګورم جوړ کړی دی. دا خو به تر
مني پوري داسي په منډه يو ،دا د يوې ورځې غم نه دی".
"ښاهستې! ستا يې څۀ پروا. زما ماښام هم له دوی سره داوه
وه چې يوه د اوبو ټينګۍ ښواخلو يو څو ورځې به مو ګزاره
په کيږي".
"نو بيا يې څۀ ويل؟".
"هغه ويل يوازي زۀ په دې کور کي اوسېږم، که نور هم اوسي
. بايد په ګډه يې واخلو او دا نو کم داسي خبره ده، ځه تۀ هم
ماښام په ماښام! پلار ته ووايه. سهار يې وغواړه".
"تۀ را نږدې شه. دا خبره د قدرمنې مخ ته مۀ کوه. د دې هم
څو ورځې دي بيا به وايي زما د ورور کور مو په کوړکه چرګه
بار کړی".
"خير هغه وخت بيا دا هم څۀ نشي ويلای".
دواړو خپل خپل کارونه بې غمه کړل. ماشومان يې اسکول
ته تللي و و. کشرې ورينداري په ايندرور ږغ کړی"قدرمنې!
راووځه. څۀ کوې چې ټوله ورځ دننه يې".

”در وځم ورینداري! خو زۀ چې کله د سینځلۍ ښه بوی وي، ادې رایاده شي. هغه به هم پر کور نه کښېنستله، ټوله ورځ به یې په باغ کې بشکي کولې یا به یې ساګ کول“.
”ژر راځه چې د څاښت چای وکړو“.
”تۀ درځه زۀ دا شیان خوندي کوم درځم“.
دوی چې څنګه په برنډه کښې سره کښېنستې. انار ګلې چای راواخیستې. په ډبي کې یې یو څو کښکره ګوړه ورسره را اخیستې وه ،شاپېرو هم په ګیټ را ننوته. د دوی کورونه سره نږدې وو. انار ګلې چې دا ولیده نو غټه سا یې وکښله او وې وویل ”یو وخت خو به موږ هم پر کراره له تا څخه شی خوړلی ، لکه روې داسي زموږ وخت ور مالوم دی“.
”ستړې مۀ شې“.
”خیر یو شې. کښېنه اوس بیا ولې ولاړه یې “.
”زما له قدرمنې سره کار وو“.
”هغه هم راځي کښېنه ، چای به وکړې“. د دوی دواړو په نیت شاپېرو پوه شوه، له شرمه یې ږغ نه کولی.
قدرمنې چې خور ولیده نو یې وخندل ”تۀ راغلې“.
”هو. ما ویل که ستا سم پړونی سته زۀ تلم ډاکټر له“.

”ډاکټر څۀ کوې“.
”د عابدې تبه وه ، هغه مو وړله“.
” څوك دي بيا يي“.
”جميل “.
”سم حال ورکړه، داسي نه چې ناروغي   ور ډيره شي. يو وار يوه لور شي هغه هم ناروغه“.
”څۀ وکړم ، خدای را سره کړي دي. څۀ د بنده له لاسه خو نه دي“.
”دا نو تۀ وايې خورجانې! ستا ميړۀ خلګو په لوی لاس لېونی کړی دی. ستا ژوند در خوري. خدای دي پر مخ خير در پيښ کړي. اوس تر ابده تر دې تيره ده. خير به يې غواړو“.
دواړي وريندارګانې يې يوه يوه ولاړې شوې ”قدرمنې! د دوی مخان ولي پړسېدلي دي “.
”بس خپل تر خپله خوشحاله دي، هسي مورکۍ ته يې ګورم اچولې دی“.
”د انار ګلې خو سهار هم داسي دعوه وه“.
”ښۀ ، تۀ کار مۀ په لره دغه وريندارګانې رنګ در بدوي“.

"زۀ يې څۀ کوم خو دوی له ما نه کښېني ـ تۀ پړونی راکړه زۀ ځم".
"تۀ لږ ودرېږه دوی ننوځي یو شی به در کړم".
"زۀ بېزاره یم ستا له خوړو بس پړونی راکوه چې ځم ـ سره غرمه شوه".
انارګله بیرته ورا تیره شوه ما ویل چې" نجیلۍ دې کوم هسپتال ته وړې ـ سرکاري ته که پرائیوټ ډاکټر ته ".
"زۀ په دې شیانو نۀ پوهېږم خو ماځیګر یې وړو".
"بیا نو ښۀ وه چې پرائیوټ ته دې لور وړې وای".
"خوره! واخله دا پړونی ، ګرسره یې درسره یوشه هر ورځ به دې تر ما پوري منډې نۀ وي".
"ستا پړونی دی زۀ کله چیري وتلم ـ خور یې بیرته درته راوړي".
"ما درته وویل زۀ یې نۀ پر سر کوم ، بس زۀ اوس ځم".
قدرمنه تر دروازې ور سره ولاړه ـ
انار ګلې پر یور ږغ کړی "ودي لیدله ښنګه یې پړونی پټ ور کړی،خود یې پیسې هم پکښې ور کړې ـ خدای هم خپل کاږه پیرني ـ توبه توبه ". انارګلې خپل غوږونه ونیول ـ

”قدرمنې! ماله خو ډوډۍ راوړه زۀ وږی یم“ -
”اغاجانه! ولي داسي نارې وهې - ښځي خو در څخه بیزاره دي“-
”اوس ما هم دغسي بېزاره کوې لکه دوی“-
” یا یا“-
”خاندې ولې، دا د خندا خبره ده - تۀ هم لکه لېونۍ ټوله ورځ به باغو کي لګیا یې، خو لالاته ووایه زۀ خپل واده کوم“-
”ولي دوی خپله سترګې نه لري چې زۀ ورته ووایم ب یا به وايي چې سپین سترګې د ی - د دوی په وخت کي خو بابا ژوندی وو“-
”اوس که ما ورته وویل بیا به وايي چې ډېر په عذاب دی“-
”که تۀ نه شې ورته ویلای، زۀ خو ورته ویلای شم - تۀ دا ډوډۍ در واخله ویې خوره او د ښځو په کارو باندي کار مۀ لره - سبا نور تور لاسونه در پسې مښږي - ماښام په کلکه لالا ته ووایه چې زۀ واده کوم - تۀ هم سوکه سوکه پر خپله خونه باندي کار شروع کړه ، د دوی هم سر در خلاسیږي - د هغو خو هم اوس ولور پوره دی، خالي د خوښي روپۍ مانده دي “
-

”قدرمن! د ډوډۍ پـه خوند ولاکه پوهیدلی یم ـ تهٔ دا لوښي یوشه، زهٔ څهٔ ارام کوم بیا ځم لمانځهٔ ته“ـ
د ماښام لمونځونه چې وشو پ ه والې کي هم اوبه راغلې ـ ګړدي ښځې والې ته ولاړې ـ که د چا به د اوبو مشین وو هغو بېمشین اوبه ډکې (یوړې) ـ انار ګلې هم بالټۍ لاس ته کړه ، روانه شوه ـ قدرمنې هم خپله خونې ته اوبه یوړې ـ پر والۀ به کله ښځو خپلې ګپې هم سره کولې ـ
د شاپېرو کور هم دوی ته مخامخ وو، اکثره به والې ته دې د میرهٔ چیغارې راتلې ”ما خلاس کړی، مړ مو کړم“ چا چې به دا ناره واوریدله نو به یې ویل ”خدای دې دماینې او د مور وزه (چاره) وکړي ـ
دا اتم کال دی چې دی داسي پـه ځنځیرا نو تړلی دی ـ پـه دې حال کي به هم دهٔ څکّول ، ور وټو پـه د چرسو پـه سګریټ کي هیروین ور واچول ـ کله چې به د دهٔ چرس نه وو، نور به پـه عذاب وو ـ د کلي خلګو به ویل چې ”دی ډیر زورور وو، خلګو پـه دهٔ تعویزان کړي دي، لیونی شو“ ـ چا به ویل چې” دهٔ ته چا داسي نشه ور کړه چې پر دماغ یې داسي بد اثر

وکړی ځکه داسي ليونۍ شو. خوارکي له ماينې سره دوه کاله هم په ښۀ زړۀ نه کړو تير".

هر څه د دۀ پر ځای وو. په جلا خونه کي تړلی وو. د دوی کره نه څوك د دۀ له وهمه کور ته ورتلل او نه اوس دی د مړوښي وو. اوس خو يې خالي مور او ماينه پيربندلې. څه وخت چې د شاپېرو کو ژده وشوه، د کلي ټولې نجونو به دا ورته ويل"لاتقي ارمان يې مۀ کوه چې تۀ يې د عبدالله غوندي هلك ته ور کړې بيا لا هم تۀ خوابدې يې".

عبدالله ، شاپېرو په خپله خوښه غوښتې وه. دی له دې حاله څه خبر نه وو چې زۀ به لا دوه کاله هم په خوشالي نه کړم ور سره تېر. کله چې يې نشه نه وه نو شاپېرو به يې داسي وهله چې يوار يې د مخ غاښونه لا هم ور مات کړل. شاپ ېرو هم داسي شوه چې کله به ګايده، خپلو خبرو به سم درك نه ور کولی خو بيا لا هم خلګو ويل چې "دا ښه ښځه نه ده. د خسر د کور حياء يې اخيستې ده".

کله چې به د پلار کره ولاړه، د وريندارګانو په تندي به پوه شوه. ولي خوارې به له وهمه شی نه شو غوښتی چې " تمامه ورځ به يې په دې سوچونو کي تېره کړه "خدايه! ميړۀ،

ورونږاو لېورۀ څومره پرق دی، د یوه شي نه سم ورته ویلای ـ ومیرۀ ته خو سړی د هر شي په غټ زړۀ ویلای شي چې نن مې دا شی پکار دی ـ خدای یې فرق کړی دی ـ یوه لور لرم ناروغه ده ـ سمې خبرې نه شي کولای ـ خدای له هرې خوا را باندې نغښتې ده".

د شاپېرو یور هم اوبو ته را غلې وه ـ انار ګلې پر ږغ کړی"څنګه یې، ولې نۀ راځې زموږ کره".

"څۀ درته ووایم ـ انارګلې خورې! له یوې خوا هغه لیو نی دی تمامه شپه او ورځ چ ېغي وهي، له بلې خوا مې هغه لور ده ـ نن یې هم هسپتال ته بوتله ـ".

"ښۀ، نو اوس څنګه وه".

"هغسې وه ـ ډاکټرانو ورته ویلي وو چې په هسپتال کې یې داخله کړی، خو دوی چیرې دومره وس لرې ـ ویل یې چې موږ څو واره عبدالله په هسپتال کې داخله کړی، څۀ فایده یې وکړه ـ که جوړیده نو به پخپله جوړه شي".

انار ګلې لوټه په اوبو ډکوله په بالټۍ کې یې چپه کوله ـ دشاپېرو هیندرور به اکثره د ښار په خوا کتل چې زما سړي به یې لور د"هسپتاله څه رااخسېتې وي".

”ښځې، لور دي چا ور سره يوړه“.
”هغې لېوې چې تمامه ورځ به يې په ما خولې لګوي ـ زۀ خو وايم چې يوار دي خدای په داسي شرمو وشرموي“.
”هغه بيا ولې؟“.
له دې خبرې انار ګلې پلو پر غاړه سم کړی، ولاړه شوه ـ
” انارګلې يې هيندرور ته غوږ ورا نژدې کړ ی ”ټه خبره يې شاپېرو څۀ لري، دا څۀ وايې ـ د ه غې خو مېړۀ سم دم لېونی دی“.
”لېونی دی که پرسد ، زما په خيال څۀ لري“.
”توبه کاږه توبه ، دا څۀ وايې ـ مېړۀ يې په ځنځير انو تړلی دی او دا خپلې مزې کوي“.
”ښځۀ دا ګای زما له خولې مۀ کوه ، سمده“.
”يا خوره ليونیٍ خو نۀ يم ـ دا خو ښځۀ دي چې راته ودي ويل ـ دا چې څۀ زموږ کره راشي نو يې رنګ داسي معصومه نيولی وي چې نه څۀ کړي او نه څۀ خوري“.
”ښځۀ نو زۀ به دا يو ټېپال اوبه لا راوړم ـ داسي نه چې دوی وايي چړي ورکه وې“.
”هو ورځه، خو دا خبرې خوندي و ساته“.

انار ګلۍ ژر ژر اوبه کښېښولې. ماښام یې د کوشنیانو بشترې واچولې. سیده منا کې ولاړه وه. "کوشنۍ ورینداره چیري ورکه ده. دا خو هم ګړده ورځ په خپله خونه کښې ناسته وي. د دنیا په یوه خبره هم ځان نه خبروي. تهٔ چیري یې؟"

"دا یم لګیا یم کالي مي اشتري کول".

"بل څوك خو نشته په خونه کي ماشومان (ټي.وي) ګوري. ستا لیور هم ناوخته راځي".

"ښهٔ ښهٔ ، څهٔ دي ویل".

"ما د شاپېړو هندرور پر واله ولیده. ډیره خواشینې وه. ډیره مو ارمان شوه".

"ولي بیا څهٔ شوي وو".

"تهٔ دا کالي په الماریٔ کي کښېږده. زهٔ به نو بیا ګړده خبره درته وکړم. تهٔ راشه دلته کښېنه، وروڼه یې همیشه دا وایي چې زموږ خور خواره زاره ده خو هغه به اوس ښهٔ مخ ور تور کړي".

"دا څهٔ وایې؟".

”یوه خبره ده ، شاپېرو که هر رنګه ده ـ خواست به کوي خو داسي چم موږ نۀ دی په کي لیدلی ـ څوك له دا رنګه سړي سره ژوند تیروي ـ ولاکه مي میرۀ داسي په ځنځیرانو تړلی وای، ولاکه یوه شپه د بل کره تیره کړم ـ دا دي پر دې افرین شي“ـ
”هغه ګرده در سره منم خو یور یې وایي د دې ته په ډېر وخت ناروغي نه ده ورغلې ـ ګرده کور شك پر لري چې د دې له کوشني لیوره سره لاس دی“ـ
”توبه وکاږه داسي تهمت سړی پر چا نه لګوي“ ـ
”ریشتیا وایم ـ زۀ خو پر دې ویریږم چې خسر یې را ایله نه کړي بیا به دا زموږ له غاړې وي“ـ
”زما زړۀ یې نه مني ـ خیر وخت به یې پخپله در ثابته کړي “ـ
”لالا! شاپېرو داسي ناروغه ده، پرون راغلې وه لور یې هم ډیره ناروغه وه ـ ما ویل چې یو څو روپۍ دي ور کړې وای چې ډاکټر ته په تللې واي“ـ
”زۀ اوس یوه روپۍ ن ه لرم ـ ورته و وایه تر پیلي دي صبر وکړي“ـ

”د قدرمنې ورورہ! زۀ هم ډاکټري ته تلم بيا به ما او دا يوازي سره ولاړې شو“.
”تۀ خو ما کراري ته نۀ پرېږدې . ولاړه شه که اوس ځې هم ولاړه شه“. قدرمنه هم را ووتله .
”وريندارې بيا څۀ وشو“.
”نن قدرمنې د خور د پاره روپۍ غوښتلې چې ډاکټري ته ځي . ما ورته وويل زۀ هم ورسره ځم ، ډاکټري ته ځان ور ښکاره کوم بيا نو ټوله حال درته وايم . يوه خبره به درته وکړم ، خوا چې را څخه بده نه کړې“.
”يا ولي“.
”ګوره تۀ هم لوڼې لرې او زۀ هم . سړی د چا کمه نۀ غواړي“.
”تۀ خو دی راته وايې لکه چې ما بيا ټول کلی خبر کړی وي . زۀ خو خالي تاته وايم چې خدای نخواسته داسي کيسه هم وي نو بايد مورږ ټېده پر واچوو“ .
”خير چې يو وار خو ډاکټري ته ولاړې شو بيا به هغه وخت خبرې کوو“.
”خوره! تۀ ولي هر ساعت دلته راځې . ستا د وجي دوی ماته وايي چې ستا خور فکرجنه ده ، خواست کوي . هر چاته وايي

چې زما میړهٔ ناروغه دی،په ځنځیرانو کې تړلی دی. زهٔ خو اوس په تا شرمیږم".
د قدرمنې سترګې له اوښکو ډکې شوې "ورینداری ویل چې تهٔ نوره هم ناجوړه یې".
"څنګه ناجوړه دا څهٔ وایې؟".
"هغې ویل کیدای شي کوشنی لرې".
"قدرمنې! د دا یوې لور قسم خورم که داسي یم. زهٔ خو پخپله د دې دپاره ډاکټر ته ځم چې ورځ په ورځ پړسیږم".
کشرې ورینداري لږ بوره او د چای پاڼې په تیلۍ کې ور واچولې"په دې به تهٔ چای پخې کړې".
"نه غواړم ستا شیان. تهٔ په ما پسې خبرې کوې ،اوس بیا شیان راکوې. له هره شي دې بیزاره یم. هیڅ هم نهٔ غواړم. ما کومه ګناه کړې ده چې خدای داسې کړم. د خلګو ښځو ته وګوره ز ما ك میړهٔ لیونی مه وای، په ځنځرانو تړلی نه وای. د خلګو له منته خو به وتلې وای. خدای زوی را کړی وای، پر زوی خو به کراره وم ".
"خوره! سبا ولاړه شه ډاکټر ته".

”هو، دا یو وار مي لا ډاکټر ته بوځی بیا نور ښځ نځ در څخه غواړم ـ ما پرون یوه چرګه او یو درځن هګۍ خرڅې کړې ـ اوس څوك نځ لرم چې ډاکټر ته مي بوځي“ـ
”دی وکړه انارګله هم ځي ، دواړې ولاړې شځ“ـ
”خوره! تر دې ژوند خدای مرګ در کړی وای ښځ وو ـ تځ به دا ژوند په دا خواري څنګه تیروې ـ نځ له خسرګنۍ بخت لرې او نځ له میړځ ـ د پلار و مور خو لا پریږده“ـ
”اغاجانه! سبا خو له شاپېرو او وریندارې سره ډاکټر ته ولاړ شه“ـ
”ښځ اوس خو مو له ما ګرسه نوکر جوړ کړی“ـ
”شاپېرو ډیره ناجوړه ده“ـ
”یو خو مي دي خدای له دې خلاس کړي ـ اوس خو یې ګورم را اچولی دی“ـ
”هو خود یې در اچولی دی که یې مور ژوندۍ وای او بیا تا دا ویلي وای بیا به یې تاته درك در کړی وو“ـ
سهار دواړې اغاجان دکرایې په موټر کي بوتلې ـ د هسپتال مخ کي نورې کاډیانې هم ولاړې وې ـ اغاجان د ریسپن مخي ته ودریدی ـ د ډاکټرې نمبر یې واخیستی ـ اغاجان دوی

دواړې هلته انتظارګاه له بوتلې چې نورې ښځې هم ناستې وې. اغاجان دواړو له د کوك بوتلان راوړل.
دی د نارینه خوا ته ولاړی، کښېنستی. انارګلې داسي مجلس اچولی وو لکه دا ټولې ښځې چې دې پیژندي ي. د شاپېرو نمبر راغلی، انار ګله هم ور سره ننوتله "خوره! دې خواته راشه ، ولې اول وار ډاکټرې ته راغلې يې".
شاپېرو خپل حال ډاکټر ته وویلی. ډاکټر ورته وویل "ور شه ډېرې اوبه وڅښه بیا دې الټراساؤنډ کوم". انار ګلې ته ډاکټرې دوا ور ولیکله. څنګه چې شاپېرو اوبه وڅښې نو لږ ګړی وروسته ډاکټرې ته دا او انارګله بیا وراغلې. ډاکټر شاپېرو ته وویل"ورشه پر کټ باندې پریوځه".
انار ګلې پر ډاکټر ژغ کړی "ډاکټرصیبه! دې ته دا ډېر وخت ناروغې نۀ ده ورغلې. زۀ يې ګورم ،تۀ هلته ودرېږه".
"ماشومان لرې؟".
"یوه لور لرم".
"د څو کالو ده؟".
"اوس به یې اتۀ کاله کیږي".

”نو نور ماشومان ولي نۀ ر اوړې؟“. انارګلې غوږ ټينګ ورته نيولی وو.
”بي بي! تاته وايم ماشومان راوړه . په نس کښې دي دانه ده .
دا چې کله ښځه کوشنی پيدا کړي نو ختم شي، ګني له دې ځخه غټ تاوان جوړيږي . درد وي؟“.
”هو درد يې مۀ کوه . داسې درد چې زۀ وام اوس به کوشنی پيدا شي خو نۀ پوهيږم چې زۀ څۀ وکړم“.
”زۀ دوا در ليکم چې خدای دي دا ناروغي ښه کړي او خدای اولاد در کړي . له دې ځخه نورې ناروغۍ پيدا کيږي“.
”ډاکټرې! کوشنی نۀ شم راوړلی . زما ميړۀ په ځنځيرانو تړلی دی“.
”بخښنه غواړم، دا خو بيا ښه خبره نۀ ده “.
”ډاکټرې! ټول کلی ګمان کوي چې داکوشنی لرې“.
”زۀ دوا در ليکم، تۀ ژاړه مۀ . خدای به هر څۀ خير کړي .
خدای دي تاته نوره هم حوصله در کړي“.
شاپېرۍ اوښکې پاکې کړې ، را ووتله ”زما بخت ښکاره دی“.

ځنګېدو

د کلي په سر کي ډېره لويه کلا ده ، لوي ګېټ يې د ختيځ په لور ې وتلی وو- د بازمحمدپه نامهٔ يادېده - تر مخ يې واله تېره شوې وه ، د والې په يوه او بله غاړه ډېر ې پخوانۍ د تورو،سپينوکشمشي توتو غټې ونې ولاړې وې-

له دې کلا د بازمحمدد پينځو سپين ږيري زامنو ،بې شمېره ځوانان او واړه زامن او لونړي را وتې- د ټولو زامنو يې پېغلې لونړي هم وې - ټول کلی د حاجي بازمحمد د زامنو وبخت ته حېران وو-

په دې کلا د بدبختۍ بلا هغه ورځ دننه شوه چې عبدالله د احمد زوی د خپل مشر اکا لور زينبه ته طلاق ور کړی- پلار عبدالله يې ويل"زويه! ولي دې داسې وکړو"-

"بابا! تا له ما پوښتنه وکړه چې زهٔ زينبه تاته درغواړم"-

"په هغه وخت کي تهٔ ماشوم وې"-

"تا ته چا وويل تهٔ و ماشوم زوی ته وادهٔ وغواړه چ ې هغه په خبره هم نه پوهېږي بياهم تاداسې وکړل ولي باباولي؟"-

”زویه! دا خو ما یوازي نه دي کړي - ستا هغه دوو نورو اکاګانو هم خپلې لونې یوۀ و بل ته ورکړي دي“.
”بابا ! هغو هم غلط کار کړې دی کومه یې داسې توره ولې ده“.
له دغې ورځې پس احمد د عبدالله پلار له شرمه په هغه لویه کلا کې د ېوال ووهلی - د خپل کور دروازه یې د جنوب پر خوا ور کړه.
زېنبې یو ورور بله خور نغمه هم درلوده - سهار پر نغمه دوره راغله، نجیب او خپلې مور هسپتال ته یو وړه ، دورې یې ډاکټر ته ور ښکاره کړه - ډاکټر په هسپتال کې داخله کړه، نرسانې راغلې ډریپ یې ور ولګاوه.
چې ډریپ پر ختمېدو شو نغمې سترګې روښې کړې “ تنداري! زۀ په هسپتال کې یم،په ما څۀ وشو،زۀ کور ته ځم په ما هیڅ نه دي شوي - ما کور ته بوځی“. ډاکټر راغلی نجیب ته یې یو پرچه په لاس ور کړه“د سر ایکسرې او دا ټېستونه یې وکړه“.

نغمه تنداري تر لاس ونيوله، سوکه سوکه يې روانه کړه چ ې
د سر ايکسرې يې وشوه، وينه يې واخيستله. تنداري نغمه
تر لاس نيولې، بېرته يې سوکه سوکه خپل کټ ته راوستله.
نرسې بل ډريپ راوړی، بېخي اوږ ډريپ وو، هغه يې ور
ولګولی. نغمه پر کټ پروته وه.
"تنداري! زۀ جوړه يم، نجيب راوغواړه چې کورته ځو".
"لورې! نجيب په ټېسټو پسې تللی دی چ ې هغه راوړي، و
ډاکټر ته يې ښکاره کړي بيابه که خير وو کور ته ځو".
"تنداري! نجيب څۀ شو".
"راځي لورې! تۀ لږ وار وکړه".
نجيب راغلی د ټېسټوکاغذونه او ايکسرې يې په لاس کي
وې، نغمه يې وليده له موره سره ږغېده، ډېر خوشاله شو.
"نغمې څنګه يې".
"نجيبه اوس ډېره ښه يم بس درځه چې کور ته ځو".
"ګوره نغمې! موږ د ډاکټر بې اجازې کور ته نه شو تلای.
ډاکټر را روان دی له تا يوه پوښتنه کوي، زما خبره يې نه
منله".
"د څۀ پوښتنه".

”ډاکټر وای دا تاسو وهلې ده ،سر ته یې چوټ ورغلی دی۔ ډاکټر ته به په خپله حال ور کړې“۔
ډریپ ختم شو ۔ د ډاکټر تر راتلو نغمه پر کټ ناسته وه ، وخپلې تنداري ته رېغېده ”هغه بله شپه چ ې عبدالله نجیلۍ راوړه بیا یې څۀ په وکړو“۔
تنداره ”هغه یې د شپې پلار او وروڼه راغلو بویې تله، زموږ وسړو ته یې ویلي وو چې په عزت به دوستي سره وکړو ۔ ها دا یوه خبره یاده ولری، تاسو به دوې نجونې راکوی“۔
ډاکټر چې نغمه ناسته ولیده خندل یې ”تۀ خو دایې جوړه شوې یې۔ لورې! داسي دورې مخکي هم وې“۔
”نه“۔
”دا اول وار دی“۔
”هو“۔
”دا خو دي سر چوټ خوړلی دی ۔ نجیب ته یې مخ ور وا ړاوو، ستاسو خو ښځې وهی هم، تاسوخوبه وهلې نه وي“۔
نجیب وخندل ”صاحبه! دومره غصه ناکه ده چ ې موږ ټول کور په بسم الله شپې ور سره تېره وو“۔

نغمه په دې سوچونو کې ورکه وه . هغه وخت ور په یاد شو چې "غرمه به د کور مشران ویده شو ،مور به یو یو ،سوکه سوکه، په پټه له خپلې خپلې خونې را ووتو، ټوله غرمه به موږ په باغونو کې تېره کړه . د مرغیو ځالي به مو کتلې یا به مو په واله کې ټوپونه وهل چې سړې به شو بیا به د لوی توت تر سایه لاندې په ټالونو کې ځنګېدو . یوه ورځ ټال پرې شو، زه ولوېدم . داسې مې په یاد دي لکه اوس دستې چې تر سترګو مې د اور بڅرکي وغورځېدو".
ډاکټر د نغمې پر سر لاس کښېښنودی "لورې! ستا په یاد دي چې ستا پر سر یو وخت یو شی ولګېدو". نغمه لکه له خوبه چې وي "څه".
"ستا په یاد دي، سر ته دې یو وخت هم چوټ ورغلی دی".
"هو صاحبه! هغه وخت چې زه ډېره وړه وم ، په ټال کې ځنګېدم، د ټال رسۍ پرې شوه ، زه تر ولوېدم ، سر مې پر مځکه ولګېدو . هغه وخت مې تر سترګو لکه د اور بڅرکي چې وغورځي . له وېرې مې په کورکې دانه شو ویلای چې زه تر ټال ولوېدم چې سر به مې ډېر درد کاوه ، مور ته به مې

وویل موري! سر مي خوږېږي ـ هغې به د سر د درد ګولۍ راکړه بل وخت مي نه دي په یاد“.

ډاکټر ”تاسو بل وخت دا نجلۍ ډاکټر ته نه ده ښکاره کړې“.

نجیب ”ډېرو ډاکټرانو ته مو ښکاره کړه، هر وخت به یې مړه تبه وه ـ په کور کي ګزاره نه ورسره کېده ، ټول کور په بسم الله ورسره ګرځېدو“.

ډاکټر ”د دې نجلۍ سر ډېر سخت چوټ خوړلی دی ـ اوس دا دواګانې ور کوی که یې فرق ور سره وکړی، خو ښهٔ تر ښهٔ ـ که یې نه کړی وه بیابه اپرېشن ور کوو“.

نجیب ”سمه ده صاحبه!“.

ډاکټر ووتو، و نغمې ته هغه علاج ورشروع وو ـ بېخي ډېرې شپې یې په هسپتال کي وشوې ، د کور نر و ښځې پر وار بوښترې ته وراتلو ـ یوه ورځ زینبه او د کور نورې ښځ ې راغلې، زینبه پاته شوه ـ تنداره او هغه نورې ښځې یې ولاړې ـ نغمه پر کټ پروته وه، ډریپ ور لګېدلی وو ـ زینبه مخامخ پر بېنچ ورته ناسته وه ـ

”زینبې خورې! هغه عبدالله چې نجلۍ راوړه ، هغه یې
ځنګه کړه ـ زهٔ خو په دې خپله ناروغي نه یم حېرانه ، په هغه
کیسه حېرانه یم ـ تهٔ اوس صفا حال را کړه، زما خو د دې
نورو په خبرو باور نهٔ کېږي ـ زهٔ وایم دوی به وماته هسې
تسلي راکوي“ـ
”هو دا رښتیا دي چې په هغه شپه یې پلار او وروڼه راغلو ،
بویې تله ـ ورته ویلي یې وو ،سمه په خوشالي به یې در کړو ـ
هم به ستاسو پرده خوندي شي ، هم به زموږ او له دې سره
سره یې دا هم ورته ویلي وو، تاسو به دوې نجونې راکوی“ـ
”ښهٔ دی ، خدای دې نوره هم وشرموي ـ خورې! زما خو پر
عبدالله له هغې ورځې سترګې نه رېږي ، په کومه ورځ چې
یې وتاته طلاق در کړی“ـ
”که دي سترګې پر رېږي که نه ، اوس په کور کې تهٔ او د
نجیب خور سلطانه پاته یاست ـ وهغو خلکو ته که یې ور
کولې نو تاسو دوې ور کوي ـ ما خو له شرمه وهغو ته نه شي
ور کولای“ـ
”ما به ولي ور کوي ـ زهٔ یې مور .... ، تهٔ یې طلاقه کړې ـ ما
به د خپلې ښځې په پور کې ور کوي“ـ

”یا ستا ده خو نجیب ور خلاصه کړې وه چ ې نغمه زما ده ـ په خدای که یې ور کړم چې لس مړې کوي لا هم“ـ
”زۀ نجیب هم نه کوم“ـ
”نغمې! تۀ لېونۍ یې، زموږ په کورکي تر نجیب ښاه سته او ښۀ عمله انسان بل شته“ـ
”زما و نجیب ته زړۀ نه غواړي ـ نجیب وماته داسي ښکاره کېږي لکه زما ورور،تنداره مور“ـ
”نجیب چې تر تا لاس کښلي دي، هغه څنګه کوې“ـ
”نجیب خو به لېونی وي، زۀ خو نه یم لېونۍ“ـ
ماښام یې دوه اکاګان راغلو ، د نجیب پلارسیدو ،د عبدالله پلار احمد۔
احمد دومره په زوره زوره ژړل چ ې د وارۀ ټول ناروغان ورته حېران وو۔ یوار به یې د زینې سر په غېږ کي ونیوو بیا به یې د نغمې چې ښۀ یې خروښ کښته شو بیا یې ونغمه ته وویل ”لورې! ما دي خدای له زویه خلاص کړي ، په شرمو یې وشرمولم ـ نه ستاسو تر مخ لوړکتلای شم ، نه د وروڼو۔ پرېدي خو پرېږده“۔ ټولوخپلې خپلې اوښك ې پاکولې چ ې احمد ونغمه ته په ژړغوني ږغ خبرې کولې ـ

”لورې! هغه خلګ له موږه دوې ښځ ې غواړي ، په پرېدي خو يې فرق نشته ـ موږ بدنامي ور اړولې ده ـ که يې وتاته لاس ونيوو خو د کور د مړۀ اور بځرکي به پوه کړي، لمبې به يې يو زموږ کور څۀ پر درسته قام وګرځي ـ موږ دا جوړه کړې ده چ ې ستا   نکاح له نجيب سره نن نن وکړو   ـ يوه سلطانه به پاته شي که يې کوله ټيك ده   ، که يې نه کوله په مخه دې ښه شي“ـ

نغمې له اوښکو ډکې سترګې ور واړولې، د سر په اشاره يې ور سره هوکړوـ کاکا يې يوار بيا سر په غېږ کي ونيوو ، په زوره زوره يې وژ ړل بيا يې پرېشانه را وکتل ـ دواړو د خپلو سترګو اوښکې پاکولې پله پسې ووتو ـ نغمه، زينبه او نجيب په هسپتال کي پاته شو ـ څو ورځي پس ډاکټر ودوی ته رخصت ور کړی چې اوس کور ته ولاړ شئ ـ لس ورځ ې پس به يې بيا راولی ـ

نغمه له هسپتاله په وتو دومره خوشاله وه لکه د اختر ورځ چې وي چې دوی په موټر کي کښېنستو ،لالا يې هم راغلی ـ د زينې او نغمې دا يو مشر ورور له نجيب سره يې روغبړ

وکړو بيا يې د نغمې سر په غېږ کي ونيولو. نغمې ژړل "لالا زما دومره شپې په هسپتال کي وشوې، تهٔ دا يې نن راغلې".
" نغمې! تهٔ خو په دې خبره يې چ ې بل ځوك په كور کي نشته، ټول کارونه وماته ګوري" .
موټر ته وختو، موټر نجيب چلاوو . لالا يې په مخ کي ورسره ناست وو. نغمه او زينبه خور په شا کي په لارې نجيب مخ پر شا را واړاوو"نغمې! اوس لا په ښا ر کي روان يو ،څهٔ ته دي زړهٔ کېږي اوس لا ږغ وکړه" .
د نغمې وقلفي ته زړ ۀ کېدو ،هغه وخت ور په ياد شو چې مورې لږ غټې شو بيا يې تر کور دباندي نه پرېښودو چې د قلفي والا ږغ به مو اورېدی . زينبې خور به چوکيداري کوله، زهٔ به ورغلم قلفي به مي راوړې . يوه هغه مينجارۍ چې پټه په غرمه کي به زمونږ کور ته راتله . يوه ورځ عبدالله وليده چې څه يې پر خولهٔ ورتلو هغه يې ورته ويل".
نجيب "نغمې! تهٔ ولي ږغ نه کوې ، څهٔ ته دي زړ ۀ کېږي چې را وايې خلو".
"قلفي".

لالايې وخندل   "په خدای که هغه د   ماشومتوب عدت پرېږدي". نجيب موټر   ودراوو، دوه اسکريم يې را واخېستو ،يو يې زينبې بل نغمې ته ورکړی ". نغمې په لارې څو کاچوغې ځيني وخوړې نور يې تر کوره په لاس کې اوبه شو. کور ته چ ې ورسېدو ، په کور   کې د   کور ښځې، ماشومان ورباندي ټول وو   . اکاګان، تربرونه ټول راغلو ښېښتنه يې ورسره وکړه . نغمه دننه ولاړه پرېوته. سترګې يې سره ورغلي وې چ ې په خونه کې يې ژړا   تر غوږ شوه چې را وغورځېده. تنداره راغلې وه، زينبه يې په غېږ کې نيولې وه . د زينبې د خور وغيرت ته نغمه فکرو يوړه، حېرانه وه . تنداري د عبدالله مور ژړل، دې تسلي ور کوله. "لورې! موږ دي خدای له زويه خلاص کړي، ما و پلار خو يې په شرمو وشرمولو. په دې خوا   را کتلای نه شو. لورې! چې دا مي واورېدو،نغمه يې له هسپتاله کور   ته راوړه . هر څه مي وکړو تر وس مي ووتۀ را روانه شوم".

نغمې ته راغله   ، ور   باندي وغورځېده (په غېږکې يې ونيوم)ډېرې اوښکې يې توی کړې. ښځي تر ډېره ودېوال ته

ناسته وه ، تر خولۀ يې څه نه وتو. اخر يې اوښکې پاکولې ولاړه شوه، ووتله".
څو ورځې پس د عبدالله د خسر د کورنۍ سړي و ښځې دوی کورته ورغلو. ډوډۍ يې وخوړه بيا يې دوی سړو ته وويل چې "موږ نجونه څه، يوه روپۍ لا له تاسو نه غواړو. موږ په خپله لور ملامت يو. په څو څو واره يې وموږ ته وويل ز ۀ دا سړی کوم . ما ودې سړي ته ور کړی، اوس چې موږ سوچ وکړی خدای ته مو مخ کړی، خلګو ته شا. دا بدنامي هم ځان ته هم تاسو ته موږ اړولې ده".
درې مياشتې پس د نغمې او نجيب وادۀ سره وشو. له هغې ورځې پس نجيب پر نغمه ورځ تر هغه بله ګرانېدو.
يوه غرمه نجيب ورته وويل "نغمې! څۀ ته دي زړۀ غواړي ".
نغمه چپ وه .
دۀ بياوويل اوس چ ې "تۀ خدای زما په برخه کړې اوس ته حکم کوه، زۀ حاضر يم".
"نجيبه! درځه چ ې ماځيګر دباندي ووځو ،جوړ په باغو کي وګرځو بيا را شو. تر هغهِ غټ توت لاندي کښېنو ،،تر کم لاندي چې به موږ په ټال کي ځنګېدو".

”لېونۍ داخلګ او کور به څۀ وای“.

”هر څۀ چې وای ،وای دې زه دچاپه کیسه کې نه یم“.
ماځیګر نغمې ځان تیار کړی، نجیب له مخه دا ور پسې
شوه . جوړ یې په باغونو کې ځان سترې کړی چ ې کله به
نغمې د ماشومانو چل وکړی ، ور باندې وبه غوځېده یا به
یې په غېږ کې ونیوو . نجیب به ژر په باغ کې شا و خوا
وکتل چې داسې نه وې په باغ کې څوك او ښلرې یا وابنۀ
کوي . لمر لوېدو چې راغلو تر هغه توت لاندې کښېنستو .
نغمې نجیب په غېږ کې ټینګ ونیوو.
”دا هغه توت دی چ ې ما و تا به تر دې لاندې په ټال کې
ځنګېدو“.
بیا یوکړی چوپ ناسته وه په دې وخت کې دنجیب پام په بله
اوښتی وو

چې نغمې داسندره په خپل خواږه اوزکې له ځان سره زمزمه
کوله :ـ

په ساعت کې مې ژړلای
په ساعت کې مې خندلای
چې په ځان نه پوهېدلای
زه هم هغسې وړه وای
نجیب چې سترګې وروا ړولې دنغمې سترګې له اوښکو ډکې
وې ځځېدې

مسافر

د مودو مسافر چې د بېر ې کږې لارې ، لوړ ې ژور ې يې تر پښو کښلې وې چې پرې شوندي، تاکي پښې، ستړی ستومانه . يو ماښام د يو کلي له څنګه تېرېدو ، يو سړي ور ږغ کړو" څوك يې؟"

" مسافر يم" .

" چېري روان يې؟" .

" په مستقبل کي مقام غواړم" .

" ورو ره په خدای که مي پردې نزدې اوبجه (په دې نزدې علاقه کي)د چا په خولهٔ کي د مستقبل يا مقام نوم اورېدلی دی . وروره! غلط به يې په دې دواړو نومونوکي . نه به د کلي نوم دا وي، نه به د هغه سړي . تهٔ راشه پاته شه ، شپه به وکړو لږ به اوسا شې . سبا به که خير وو خپل سفر ته به دوام ور کړې" .

" نه وروره ! ستړی ستومانه يم ، که يوار کښېنستم بيا خدای خبر چې ولاړ شم" .

" تهٔ راشه، پښتانه وای پر ماښام له هديرې هم سړی نه ځي" .

" هو اورېدلي مي دي وای که دي شپه پر بيابان شوه، هديره در نزې وه ځان ور رسوه ، شپه په هديره کي کوه " . له لار ې راواوښتو.

کوربانه ته د مېلمانۀ دې خبرې ښۀ خوند نه کړی ور چې زما کلی
او کور يې هديره وګڼلی ـ وميلمانۀ ته يې د روغبړ لاس ور کړی ـ
تر سرای د باندي سره ولاړ وو.
مېلمه " وروره! دې خبرې دي ښۀ خوند نه کړی را چې زما کلی
او کور دي هديره وګڼلی" ـ
" وروره! که رښتيا درته ووايم چې تا راباندي ږغ کړو ، وماته
هغه د پخواني ساده قام خبره را په ياد شوه ـ دوی چې به ويل
پلانی هديره ولاړېده يا ولاړېږي" ـ
کوربه څه په تونده لهجه وويل " زۀ نه يم سړی چې وتاته مې
ست وکړی" ـ
" نه وروره ! داسي نه چې وماته يو ستا کور او کلی هديره
ښکاري ـ که رښتيادرته ووايم د پښتنو هر کور، هرکلی هديره
ده" ـ
کوربه د سرای د دروازې پرده پورته کړه ـ کوربه لمخه ، مېلمۀ ور
پسې وو ـ وړوکی سرای چې دوې خونې پکښې وې ، په يوه کي
کوربه او مېلمه کښېښستو ـ په هغه بله د کور خونه وه ، ډوډۍ
راغله ـ وهرچاته معلومه ده چې سترې او ستومانه وږی ډوډۍ
دومره په خوندخوري ،د مارۀ سړي لا شوق ورته وشي ـ
کوربه دې ته فکر وړی وو چې مېلمه څومرۀ په خوند ډوډۍ
خوري ـ مېلمه دې ته له هغه بلې خونې، د ښځې داسي ږغ راتلو

چې زړونه یې لړځول، هغې خوارې هم څه سندري نه زمزمه کولې ـ یو ماشوم ته یې الله هوکول ـ مېلمانۀ له کوربانۀ وپ وښتل" وروره! دا ښځه دي څۀ ده ماشوم ته چې الله هو کوي" ـ

" مور" ـ

" تۀ چې د مور په دې ږغ کي الله هو اورې، څۀ محسوسوې" ـ

" نه وروره! ز ۀ د ماشوم چیغې اورم ـ کله مي هم دې ته فکر نه دی شوی چې مور مي الله هو ورته کوي ـ نن مي هم تا فکر ور واړاوو" ـ

مېلمه وخندل " فکر خو مړ ۀ نه کوي ـ د ماشوم خپله مورچېري ده؟" ـ

" هغه د خدای په کار شوه ـ اوس یې (انا)زما مور ګزرانه وي ـ خیر ته دا خبرې پرېږده، خپل حال را کړه ـ نوم دي څۀ دی، د کوم ځای یې؟" ـ

" وروره! نوم نه لرم ځکه را وتلی یم، نوم په مستقبل کي غواړم ، په ماضي کي اوسېدم ـ په یوه ورور مي سبق ویلو هغه په پنځم کي سبق پرېښودی، ګرځېدو، لغړتوب یې کاوۀ ـ نن دلته جنګ، نن هلته غلا، په دې سترې شوم ـ نن د دې پر کور خلګ به راسره وو ،سوالونه کوه، پور ور کوه ـ نن د هغه پر کور بیا خدای یو سړی پر مهربانه کړو ـ د چپړاسي(نائیب قاصد)نوکري یې ور

کړه، که څه هم هغه مهربانه سړي نوکري ور کړه هم زما په ښه نه شو.
بيا مي په نورو دوو ورونو سبق شروع کړو . هغو يوه تر اووم بل په نهم کي پرېښودو . دواړه چرسيان شو چې له دې خپلې کورنۍ مي هيله وختته ، د اکا کور ته مي مخ ور واړاوو چې د يوۀ اکا وزوی ته مي خور هم ناسته وه . د هغې خپلې خور لور بې بې نسيمه مي راو ېسته ، ور سره د کاکا د هغه بل زوی لور بي بي حميده هم راوېسته . خپله لور بي بي فاطمه مي د نسيمې ورور (خپل خوريي) ته ور کړه . په درو سره مي سبق ويلو ، پوروونه ، دارونه، سترې ورځې، سرې غرمې ، د کلي پېغورونه مي پر يوړو . لنډه يې دا، په دې درو سره نجونو مي تر لسمه سبق وويلو.
خپله لور بي بي فاطمه مي وخپل خوريي ته واد ۀکړه . دوی دواړو ورونو ته مي وويل چ ې دا دواړه نجونې په دې خپل کور کي يو د بل زوی ته سره ور کړی . دا خپل کور به مو په ښاه سته وي . نور که نه وي سبا خو به دا خپل اولاد په پاللي وي .
يوه ورځ په هوټل کي ناست وم . د اکا مشر زوی مي راغلی چې ته به دريمه ورځ راشې، زما له خپل اخښي سره دوستي ده .
"ښځه ځيني غواړې يې که يې ورکوې".

نه په سرې (مخې)ده ، حمیده ور کوم دی خپله لور زما وزوی ته را کوي ـ

" حمیده یې وکوم زوی ته ور کوې" ـ

" هغه په ښار کي چې د لاریو، موټرو د ګریسوکار کوي" ـ

" وهغه ته چې یو توری سبق یې نه دی ویلی، تمامه ورځ په ښار کي لغړتوب کوي ـ ولاړېږه چې بیا دي مخ نه ووینم" ـ

" تهٔ چې راسره نه یې نوخلګه به ضرور ښېتنه کوي چې مشر یې چېري دی چې کشران یې راغلي دي" ـ

" اوس دي کشر و مشر تر له وپېژندل ـ ولاړېږه، ولاړېږه خولۀ مي مهٔ پرېکوه" ـ ده خپل څادر پر اوږه کړی، ګوتونه یې په پښوکول، زما پر خوا یې کتل ، هیله یې لاته وه ختلې ـ ما یې له دې واره په قسم هیله ور وکښه، روان شو.

څه موده پس یې هغه دویم ورور چې زما اخښی ،هم مي دوست وو (زوی ته یې زمالوربې بي فاطمه ناسته وه) راغلی چې" زما دوستي ده ـ بي بي نسیمه ورکوم" ـ

" وچا ته" ـ

" د پلاني وزوی ته" ـ

" دا څهٔ کوې، په کلو یې په خپل کور کي شپه نه ده کړې" ـ

" مړا تعلیم یافته دی" ـ

" دې ته تۀ تعليم يافته وايې چې د پلار په ښۀ دی، نه د ورور. د بل پر کور اوسي، د بل په خرچه يې ګزاره ده" .

" نه، هغه يې ما ورونو ته وويل . دا ذمه و اري به يې کو ې چې خپل کورته به ځي" .

" ياره پخوانوڅومره ښۀ ويلي دي (چې ډېرغوځې اخر پرځې(غوځاريږي)). هغه مي هم د هغه مشر په رنګ جواب کړی بيا تر ننه د دوی کور مانه دی ليدلی ، نه مي خيال دی چ ې ويې وينم . له دې پس مي پر دې ډېر سوچ وکړی چې کومه لاره خپله کړمه . له ډېرو سوچونو پس مي د ادب لاره خپله کړه ، دايم چې په حال کي پر را روان يم، ځم به ځم چې تر کومه ځايه ورسېدم" .

کوربۀ " په حال کي دي څۀ د مستقبل يا مقام نخښي ليدلي دي" .

" ډېرې" .

کوربۀ " زما په خيال دا هر څۀ په تقدير کي ليکلي وي . د انسان د وس خبره نه ده" .

" منم دا ډېرو خلګو راته ويلي دي خو ما دا اراده کړې ده چ ې تقدير دي خپل کار کوي، ز ۀ به خپل . سره ګورو به چې خدای له ده شي که له ما" .

کوربۀ وخندل " ياره! دا لېونی مي نن وليدی چې له تقديره سره شکېلي(مقابله کوي)" .

سر د مځکې جنتي

د ژوند شپې او ورځې داسي تیریږي چې سړي ته درک لا هم نهٔ ور کوي ـ انسان ځان ته معتبره وايي چې تر ما بالا یو شی هم نشته ـ هر څوك وايي چې (اول ځان دی بیا جهان دی) ـ په ټکنده غرمه کي به هم ذولیجه نهٔ پریوته، تمامه ورځ به ګرځیدله ، لاس به یې نهٔ دریدی ـ
غرمه به چپه چپايي وه ، خالي د میچانو بنهاری به وو ـ
ذولیجه به د منا په خولهٔ کي ناسته وه، خپل د ستني کار به یې را اخیستی وو،په لګیا به وه ـ
د نن سبا په وخت کي هم د دې لاسونه او پښې داسي چاودلې وې چې په هر چاك کي به یې خیري او تور کښې بند ول ـ
خدایه! د دې له حاله مو وساتې ـ د دې تر خولهٔ کله هم نهٔ داسي ګاى را ووتلی چې د سړي زړهٔ په خوږ شي ـ کله چې به یې خوابښې را ووتله نو دا به په دربن کي ناسته وه ، تر ماځیګره به په خپلو سوچونو کي ورکه وه ـ خوابښې به یې په خښم ورته وویل ـ
"را ولاړیږه ـ زما د ماځیکر له ناستې څخه ډیره بد راځي چې څوك په دربن کي ناست وي بل ستا له دا تور ټیکري ـ څو

ورځي مي درته ويلي دي دلته ډيره ناسته پاسته مهٔ کوه ،
خلګ به څهٔ وايي چې په کور کي خود ځای نهٔ ور کوي“. دا
به سپکه پورته شوه ،نور رېږغ به يې نهٔ کولی ـ خوابښې به يې له
ځانه سره و بڼهده”اې زما خواره نصيبه! زما له دې ګورمه څهٔ
وو ـ هغه ښاهسته زوی مي په اخته کړی چې بلهٔ کوزده مي
هم ور له کړې ده او دې ذوليجې ته وګوره چې مور،پلار او
ورونهو ته يې دوه وخته ډوډۍ هم نه شهوه ور کولای ـ يو وارچي
مي د ليورهٔ ښځه وه به ټکوله،هغه خو ښهٔ شو چې خدای له
عذابه خلاص کړی بيا چې ورونهو له ولاړه ـ د وريندارګانو
هغه بدي پښتو څخه بيرته زما در له راغله ـ زهٔ هم مجبوره
شوم،دا مي زوی ته په نکاح کړه، ګني د ليور ښځه ډير زور
غواړي چې سړی يې زوی ته په نکاح لکوي“.
ذليجې د اوبو څخه ډکه بدنۍ را اخيستې وه ”ها تنداري! دا
اوبه واخله خپل اودس په وکړه“.
”تهٔ نن ولي له ځانه سره رېغيږې او بل دا ستا لاسونه څنګه
ککڼ دي ـ ماښام به بيا سليم خښم درته کوي“.
”هغه نهٔ صفا کيږي ـ ما څو واره په ليپ ومينځل خو نهٔ صفا
کيدل“.

”ذولیجې! یو وار یې په ګریس ښهٔ غوړ کړه بیا یې په پلاستیك کښې وتړه ـ څنګه نه صفا کیږي“ـ
”له ما سره نهٔ ګریس شته او نهٔ خوشبوي صابن بل تنداري!ما هلته ګرده ورځ لوښې او د کوشنیانو وریان مینځل کله چې به مې نهٔ ومینځل نو وریندارګانو به راته ویل دغ سي دوډۍ نشته اوس به دغه کارو ته ملا تړ ې ـ تنداري!تهٔ به ماته بدعا کوې چې ما په خولهٔ ستا زوی وکړی ـ زهٔ ستا له زویه هیڅ هم نهٔ غوارم ـ
ما مخکې هم له تا سره دوه کاله تیر کړل ـ زهٔ ستا په نیت نهٔ یم پوه شوې چې کله دې بد راسره کړي وي ـ خو زهٔ نن حالاتو تر دې را ور رسولم ـ د پلار کره، وریندارګانو هر رنګه بهتان پسې راتړل ـ تهٔ خپل زوی ته په خوښې واده ور وکه،زهٔ خوا نهٔ بدوم“ـ
”ذولیجې! زهٔ منم چې زهٔ او زما مشره مېږور به له تا سره د ښهٔ ژوند تیرولو کوشش کوو ـ خو داسې نه چې سبا دې بن راشي بیا هیڅ نهٔ کیږي ـ زهٔ به لکه مینځه د هغې او د هغې د بچیانو خدمت کوم“ـ

ذولیجه ولاړه خپلې کوټې ته . یو وار یې لاسو ته کټل بیا یې خپلو جامو ته . سلیم چې څنګه د مور کوټې ته ور ننوتی
"موره!زما بشتره بیا چیري ده ".
"سلیمه!ماشوم خو نه یې ، ورشه هغ ه خپلې خونې ته . هغه خوراکې ستا په انتظار وي . هغه یوازې څنګه بیده شي،خلک ولي را پوري خندوې".
"مورکۍ! په قسم چې هغې له زما زړۀ نۀ غواړي . زۀ خو وایم چې هغه اوس هم د کاکا کور والا ده".
"نو بیا دي نکاح د څۀ د پاره ورسره وکړه".
"څه ورشه . ما ستا د انا او د خپلې میرې خوارۍ لیدلي دي . زۀ پر دې مؤمنې ظلم نشم کولای".
سلیم زړۀ را ټول کړی،کوټې ته ورغلی چې ور ننوتی دا په بشتره کي پرته وه . سلیم شا وخوا په کوټه کي وکتل،په خونه کي یو پلنګ او شوقیس (چې د هغه هم شیشې ماتې وې) پروت وو . یو څو مات کډي کډي لوښي پکښي پراته وو بل هیڅ هم نۀ وو. یوه زړه کمبله پکي ه واره وه . پر پلنګ یوه زړه نیالي او یو بالښت پروت وو . سلیم چې پر کټ پریوتی نو

دپلنګ چیغکی شو. ذولیجه چې راټوله شوه "څوك یې؟،
څوك یې؟".
"زۀ یم. نارې مۀ وهه".
"سلیمه!تۀ دلته پروت یې. تلتك د راوړم ؟".
"یا ،یا ویده شه. ګرمي ده،زۀ په پټو کي ویدیږم".
"سمده".
"موره!نن ولي داسي ناسته یې لکه یو شی چې د ورك وي؟".
"هو امینې! مابنام لږ پر کراره ویده شوم. سلیم مي مابنام
ولیږلی د ذولیجې خونې ته، ما ویل لږ به ور سره عادت شي
. پلار یې ویل زۀ سلیم ته وادۀ ور کوم. ما ویل دومره ژر یې
نۀ ور کوم چې د ذولیجې یو کوشنی ځینې وشي نو به دا پر
خپل اولاد کراره وي بل به سلیم هم لاس نۀ ځینې اخلي".
"والله موره!ډیره هوشیاره یې".
"ای زویه! د بل د کور خواري ډیر زور غواړي".
"بس موره! زۀ خو هر وخت شکر ادا کوم چې خدای ستا رنګه
خوابنې را کړه. موره! تا به ذولیجې ته ویل چې لږ پ ر ځان
ګرځه".

”هغه غریبه خو د ځان په فکر کي ګرسره نۀ وي ـ داسي تك سپینه نجیلۍ وه چې را واده شوه ـ دا خو ګړده زما لېورۀ تر دې حاله را ورسوله ـ ټوله شپه به یې ټکوله ـ هیروین چرس به یې په جوړول ـ دا بیخي کمه نجیلۍ وه،د ښځو ځای ته لا نه وه را رسیدلې چې موږ را واده کړه ـ هغه به کالي ځینې کښلي وو، د اور داغونه به یې ور وکول ـ موږ به د دې له ژړا څخه په غوږو کي ګوتې ن یولې وې ـ بس دا وو چې هغه له ډیرو نشو مړ شو“ـ

”سلیمه!تۀ چیري ځې؟“ـ

”ځم د مورکۍ خونې ته بیا بازار ته ځم،سودا راوړم ـ که ستا شی پکار دی راته ویلای شې“ـ

”سلیمه!تۀ ولي له ماسره سمه ګپه نۀ کوې ـ ما بد کار کړی دی که څنګه؟“ـ

”زۀ اوس ځم دا د وروسته خبرې دي“ـ ذولیجه وچه ودریده ـ سترګې یې له اوښکو ډکې شوې خو دا هم پسې را ووتله ـ یور یې ښۀ ځان سنګار کړی وو، د میړۀ ګوټونه یې پالش کول ـ ذولیجې ورته کتل، تر خولۀ یې هیڅ هم نه ووتل ـ دې هم دا ارمان در لودی چې ما هم د میړۀ داسي خذمت کړی

وای لکه ورینداره چې يې کوي ـ هغه ميرۀ يې په دروازه کې ولاړ وو، دا ورته ګډه وه ـ
دا بيرته د خوابښې خونې ته راغله ـ سليم خپل ګوتونه پالش کول ـ مور يې دباندې وتلې وه ـ ذوليجې ورته وويل"را يې کړه ګوتونه زۀ در پالش کړم".
"تۀ ولاړه شه خپل کار وکړه ، نور مې مۀ تنګوه".
دې د نغري لوښي سره ټول کړل،دباندې يې مينځل ـ
"ذوليجې وريندارې! تۀ د سليم لالاټوله کالې،شيان اوس لا خپلې خونې ته يوشه او ماښام چې راشي لږ ځان ورته جوړوه ـ تۀ په نارينه نۀ پوهيږې ـ تۀ به تر څو داسې چوپړ وهې".
"اوس مې هيڅ ته هم زړۀ نۀ غواړي".
"زۀ در پوهيږم خو ستا ژوند به تريخ وي ـ خدای به يو خوږه برخه در کړي".
"دی هسې هم بل وادۀ کوي".
"تۀ هم ماخوستن ځان ورته جوړ کړه ـ د دۀ به هم سر در خلاس شي"ـ ذوليجه موسکۍ شوه ، د خونې پر خوا روانه شوه او هم يې ماښام هغسې وکړل ـ ماښام چې سليم خونې ته ورغلی

دا ناسته وه. بل بالښته يې هم په پلنګ يښی وو خو د سليم سر خلاس شو.
د ذوليجې د مخ بڼه نه سميده. دۀ به اوس د نور کور څخه پټ پټ شی ورته راوړ ی خو دا ورځ په ورځ کمزورې کېدله. خدايه! دې ته اولاد ور کړې. خو د ذوليجې سترګې،ژړې پښې او لاسونه نور هم تور واوښتل. سليم او مور دا د ښار غټې ډاکټرې ته راوستله. د ذوليجې ټوله معاينات يې وکړی او ټي.وي کي يې هم وکتله. څۀ وخت چې معاينات راغلل نو ډاکټرې مخ پر خوابښې ورا وګرځولی "تاسو څنګه انسانان ياست. د دې ټوله وينه وچه شوګي ده بل يې ژړی په ټول بدن کي ګډ دی. مشکل دی چې د دې اولاد ژوندی پاته شي او د دې سړي دي اوس لاخپل معاينات وکړي. دا تور ژړی دی ، د دې ماښوم او سړي دواړو ته لګيږي".
خوابښې يې حيرانه شوه "خدايه! دا دي څۀ غم راته جوړ کړی او د دې قسمت کي دي لانور څۀ ليکلي دي".
د سليم معاينات لاتر اوسه صفا وو. هلته يې حفاظتي ستنې ولګولې. څو ورځې يې ذوليجه داخله کړه بيا يې بيرته کورته بوتله.

د سلیم هغه بلې خسرګنۍ حال ورا تیر کړی چې تهٔ خپل واده وکړه ولي چې بیا د نجیلۍ مور او پلار د   واړه حج ته ځي . دوی ټوله د واده په تیاریانو اخته وو. ذولیجه ګرځ   بده خپل وس یې کولی خو په سلیم یې هم د مړوښي ارمان نه وختی. په مات زړهٔ ګرځیدله ، له سهاره یې نری نری درد کیدلی.
ماښام چې یې ډوډۍ پخوله نو دوه درې واره ځینې ولاړه شوه .خوابنې پر ږغ کړی "ذولیجې!دا ستا هم عجبه بخت دی ،نهٔ دي د پلار پر کور ښادي وکړه او نهٔ د خسر .تهٔ خدای د څهٔ د پاره پیدا کړې یې .څو واره له ډوډۍ پورته شوې".
"زما پر نس او ملا ډیر درد دی ځکه ولاړه شوم ".
"تهٔ ولاړه شه لږ ارام وکړه .دا ډوډۍ به زهٔ پخه کړم".
ذولیجه چې څنګه خونې ته ولاړه ،وینه یې را شروع شوه،له وینې سره یې ما شوم هم پیدا شو .خوابنې چې یې ور ننوتله دا بیا پر بل حال وه .سترګې یې ولاړې،لاسونه یې وچ کلك لکه لرګی .کوشني لا یو ساعت بغارې کړې   بیا هغه هم له دې دنیا سترګې پټې کړې.
"اې ذولیجې!تا به ویل چې هغه به هم ورځ   وي چې زهٔ به پر کراره شم،وګوره نن څنګه کراره یې .نن دي د هغه پښې خولې

ارمان پوره شو ـ په دې حال کي دي د خپل تکليف حال نهٔ ووېلی ـ خدای مو دي ستا له حقه خلاسوي ـ تهٔ سر د مځکه جنتي يې“ـ

رنګ او ځپلی

زرین ناګهانه له خوبه را ویښ شو. په ذهن کې یې
ډول ډول یادونه ګرځیدل. داسي نه وو چې دۀ سوچ نه
واهو،نه یې خپله تیره شوې زمانه ور یادیده، څو په دغه
شپه د یادونو ډول د نورو وختونو له یادونو نه بیل وو. ګڼ
شمیر واقعات یې بې ترتیبه په دماغ کې وو. هغه چې به کله
هم سوچ واهو،په ویښه به یې واهو. تیر شوی ښۀ یا بد دوران
به ور یادیدو.

خو له خوارۀ خوبه ویښېدل او ناګهانه د سوچونو و یادونو
حمله پرې کول اول وار وو. هغه فکر کاوو چې ماخوستن خو
ما په دې هقله فکر هم نه وو کړی،بیا دغو سوچونو او
یادونو ولې پاسولم،له خوبه یې ولې را بیدار کړم.

بیا یې زړۀ ته تیره شو چې کیدایي شي داسي خوب دي
لیدلی وي چې ستا یاد نه وي،د هغه خوب تعلق ستاله
ماضي سره وي او تۀ یې یو دم له خوبه ویښ کړی یې.

یو ځل هغه ور په یاد شو چې دی ماشوم وی، پلار یې د
ښونځي تر مخ چهولې خرڅه ولې،دی به په نیمه

رخصتي(آدهي چهټي)له ښونځي را ووتو له پلاره سره به يې
مدد کاوۀ. د چهول و پلېټونه او اوبه يې ماشومانو ته ور
کولې. کوم ماشوم چې به له دۀ سره په يو ټولګي کي وو
هغو به هم د دوی په ريړۍ کي چهولې خوړلې. دۀ به پلېټونه
او اوبه ور کولې
بيا به مورکۍ ور ياده شوه چې هر وخت به ناروغه وه. بابك
به دومره روپۍ نه در لودې چې د مورکۍ علاج يې کړی
وای. د زرين سترګې له اوښکو ډکې کيدلې. دۀ داسي
محسوسوله چې تر سوچونو مخکې يې هم ډير ژړلي وي ،
خو دۀ دا ټول سوچونه د خوب له کبله بلل. يو خوا خوب
ورتلو له بلې خوا سوچونو او فکرونو خوب ته نه پرېښودو
.........-
هڅه يې کوله چې دا ټول سوچونه وشړي او ويدۀ شي،خو د
هر څومره هڅه کولو پس هم سوچونو نه پرېښودو چې خوب
وکړي. زرين پر پلنګ پروت وو بيا را کښېنستو چې کوز
يې وکتل،هغه پنځۀ کلن زوی او کور ودانه يې په خوب
ويدۀ وليدل. په خونه کي ښه درنه خاموشي خوره وه. يوه د

د ېوالۀ ګهړ وه چې ټك ټك يې كاوو او بل د د دۀ زړۀ وو چې ډب ډب يې كاوو.
بيا هغه وخت ور په ياد شو چې اسلم كاكو يو ورځ سهار وختي د دوی د كور دروازه،په له پسې په زوره زوره ټكوله چې دی ور وتلې ليا نه وو،هغه حكم وكړی چې "پلار دي را وغواړه" . بابك هم له كوره راووتو .
"خير خير اسلم جانه! دا شين سهار او دومره په تاؤ ور ډبول".
"د چيش شي خير، پنځۀ كاله مخكي چې د كوم پور رانه كړی وو،هغه پيسې راكړه، بې شرمه سړيه . شرم خو تۀ نه لرې ،خامخا سړی دې ته مجبوره كوې چې سړی كورته در شي . د كور كمبلې،بشترې مشترې را وباسې".
بابك له خشمه شين او سور شو خو بيرته يې خپله غصه قابو كړه . كورته ننوتی . دكورروغي كمبلې يې اسلم كاكو ته ور كړې . زرين ته هغه ورځ خاص هغه رنګه ور په ياد شوه،ځنګه چې پر دۀ تيره شوې وه . اوښكې يې پاكې كړې،زړۀ يې ټوپونه وهل، د بابك معصومه څهره يې مخ ته

دلې دورې کيده ـ د بابك خاموشي او د اسلم غورمبی يې له دماغه نه وتو.
بيا يې هغه ورځ ور په ياد شوه چې مورکۍ ډيره ناروغه وه،بابك له څو ورځې ريږۍ له کوره نه ويستله ـ د مورکۍ د وفات کيدلو،د اسخات وشلو او فاتحې، سوچونو خو دومره خراب کړی چې له پلنګه را کوز شو،له خونې بهر را ووتو.
اوبه يې وڅښلې،مخ يې ومينځلی ـ په کلا کي يې يو څو قدمونه واخيستل،بيرته راغلی خو سوچونه يې له دماغه څخه نه ووتو. بيرته پر پلنګ پرې وتو.
بيا يې خپل ماشوم زوی ته پام شو چې تلتك (برستن) يې غورځولی وو ـ دی بيرته له پلنګه څخه را کوز شو، د زوی پر سر يې لاس ور تير کړی او تلتك يې پر سم کړو،سر ته يې کښېنستو.
بيا هغه وخت ور په ياد شو چې په اختر کي به ټولو ماشومانو نوې نوې څپلۍ او نوې کالې کړي وو. خو دۀ به هر وخت د کوشني اختر څپلۍ په لوی اختر او د کوشني اختر کالي په لوی اختر اغوستل ـ

بیا هغه ښځې ته د کوشنۍ شوي په ویل وکړل. بیا هغه ښځې ته داسې ووایه چې اوس هم دځ د برنډې په

چت کي خوندي ساتلې وې.

د کوشني اختر ورځ وه، لمر لا نه وورا ختلی. په دغه اختر

زرین نوې ښځې نه درلودې. د تیر کال د اختر سپیرې

ښځې یې وې چې پر دځ لږ څه کوشنۍ شوې هم وې. زرین د

نورو ښځو غوښتنه کړې وه. پلار یې ډیر خاموشه وو، هیڅ

جواب یې نه درلودی. مورکۍ هم خاموشه وه دلته بیا

دزرین په زړځ تنا راغله، ټول بدن یې رږیږي شو.

د بابك هغه خبره یې داسي یاد وه لکه اوس اوس چې یې

ورته ویلې وو.

"زرینه زویه! هغه تاسو چې خط په کاږی، هغه رنګ اوبه ځځ

نومیږي".

"هو لرم یې. بابکه! هغه ته توره ساهي وایي".

"هغه را واخله .... او ستا د تیر د اختر ښځې هم را

واخله.........".

څوك به ملامت وي

" ښېنتې خورې چې راتلې يو ګلاس اوبه راوړه.
عدنانه ! په څواره مي درته ويلي دي ماته په خور مۀ وايه ،مۀ وايه . تۀ ولي سر نه خلاصوې . خير بل وار به په ترله درته وايم" .
دا له خندا شنه شوه ووته چ ې اوبه يې راوړې ، و عدنان ته مخامخ کښېنسته " تۀ اوس پوهېږې نه که په قصد کوې" .
" نه ښېنتې! ښه پوهېږم ، ما چې چې‌ړي سبق ويلو هلته خلګو د اکا ،ماما په کورنيو کي واده نه کولو ، شناخت ياري لا څه کوې . ولاړه شه کاکا يا تيندار به دي ووينې ،نه به په تا کي څۀ پاته شي نه په ماکي" .
" ګوره عدنانه ! زۀ له تا سره شناخت ،ياري نۀ کوم زما د واده نيت دی . تۀ د نورو په دود او دستور له ما ځان مۀ خلاصه وه . پر ما بل مېړۀ داسي دی لکه زلمی ورور" .
" ځه ولاړه شه ، پر مخ به داسي څاپېړه در کړم چې ياد به يې لرې . تا ډاکټري د دې د پاره وکړه" .

" نه د دې د پاره چې ځان اوخلک ټول له مشکل او ناروغۍ څه وژغورم . ګوره عدنانه ! ته به له ما سره واده کوې ګني داسې چل به درسره وکړم ، په ځان به حېران يې . اوس ووځه چې څۀ دې په وس وي کوه يې" .

ښتنې دا چل شروع کړی چې عدنان به دننه لا نه و راغلی، دا به بيا د عدنان په خونه کې وه . عدنان چې به په خونه کې يوځای سره ښې کتابونه خواره واره وليدو ، ډېره خوابه يې بده شوه ، د اکا و تنداري په وجه يې ښتنې ته څۀ نه شو ويلای .

يوه ورځ چې يې هغه عکس پر کتابونو برسېره ښې وليدو چې د ی د دوو نجونو په ميان(منځ)کې ولاړ وو، ښتنې ته يې پر مخ داسې څاپېړه ور کړه چې سترګو يې اوښکې وکړې
.

ښتنې غبرګ پر وګرځوله " عدنانه ! ستا څۀ خيال دی، ته به په څاپېړو ما له ځانه بېله يا لېدوي کړې" . عدنان دا هڅه کوله چې له ځانه يې ل ېري کړي ، تنداره په دروازه کې ودرېده " ښتنې! ما په څۀ پسې ولېږلې، ته څه کوې" .

پښتنې د مور له خبرې سره سم عدنان پرېښودی ـ عدنان لاس له خولې واخیستو چې څه پر خولۀ ورتلو هغه یې ویل ـ
دا راغله په دروازه کې ودرېده ، یو لاس یې پر دباندې د دېوال ینبی بل یې د دروازې پر چوکاټ، له خنداشنه وه ـ
" نه مې درته وویل، اوس ښۀ شوې" ـ عدنان ور ولاړ شو ، دې داسې منډې کړې لکه له یو ماشوم سره چې بازۍ کوي ـ
ماخوستن د پښتنې مور دا ټوله کیسه ، د پښتنې پلار ته وکړه ـ
" ښځې! دا خبره دې پر ځای پرېږده ، پر خولۀ لاس ونیسه " ـ
سهار د پښتنې پلار عبدالمنان، خپل مشر ورور عبدالمناف د عدنان پلار ته دا ټوله کیسه وکړه چې دا هلک او نجلۍ دواړه هره غرمه په خونه سره ننوتي وي ـ دی نه وي سبا یو بدنامي را واړه وي ، را رواڼې جمعې ته به یو څو کسه را وغواړو، دوستي به سره وکړو ـ سمه ده وروره!" ـ
ماخوستن عدنان ناست وو چې عبدالمناف خپلې ښځې ګلدستې ته د دوستۍ کیسه کوله ـ عدنان خلاص کړی کتاب سره واړاوو " نه بابا ! زۀ له پښتنې سره واده نۀ کوم" ـ
" شرم وکړه، تۀ څنګه زما و د مور په کارو کې رغېږې" ـ

" بابکه! ما درته وویل" .
" هلکه لړوار شه ، ولي په ما هغه خبرې کوې چې مور دي نه ده په خبره" .
عبدالمناف د عدنان تر مخ د پښتنې،تندارې اکا کیسه و مور ته تېره کړه .
" بابکه! دا یوحقیقت دی چ ي تندار ي پښتنه له ما سره داسي ولیدله . له حقیقته سترګې نه پټېږي لیکین خبره داسي نه داسي ده .... بل ما له یوې پېغلې سره و عده کړې ده چې تهٔ د ډاکټرۍ ډګري تر لاسه کړې ، هغه وخت زهٔ له تا سره واده کوم" .
" ښځې! تهٔ د دهٔ عذ ر پرېږده ، دی به خود یو عذ ر کوي . تا به تر اوسه داسي پېغله لیدلې ځه ، اوربدلې نه وي چې مور او پلار دي په خبر نه وي ، دا له یو هلکه سره واده کوي" .
" بابکه! دا ستاسو وخت نه دی . اوس داسي وخت راغلی دی چې هلك و نجۍلۍ سره خوښ کړي ، خپلو کورنیو ته ووایې چې مور واده سره کوو" .
د عد نان خبر ې چا اوربدلي یا یې منلې . د جمعې ورځ راغله ، خلګ راغلو دوستي و شوه . ټولو راغلو خلګو

عبدالمناف ته موبا رکي ور کوله ـ ښتنه دومره خوشاله وه ،هغه د چا خبره " پر یوه ښه څرخېده" ـ د عدنا ن په زړۀ یو لوی خدای ښۀ خبر وو. نه په کور مځك ې د ناستي ځای ورکاوۀ، نه پر بیابان ـ
تمامه ورځ به یې په ولاړي تېره کړه ، دلته لاړ شوه هلته لاړ شوه ـ شونډان یې پرې شو ـ تمامه ورځ به یې په دې سوچونو تېره کړه چې " ښتنه پر ېږدم که ډاکټرحسینه ـ نه حسینه څنګه پرېږدم ، یو خو زما ډېره خوښه ده بل مي وعده ور سره کړې ده ـ یا راشه ښتنه پرېږده ، نه نه څنګه یې پرېږدې ـ د هغه پلار،اکا بدنامه کوې چ ې ټول خلک یې د انسانیت او شرافت په صفت نه مړېږي " ـ په دې کي د عدنان له هډو نیمه غوښه توي شوه ـ کورنۍ یې په دې اخته وه چې د دوی د واده تیاري وکړي ـ
ښتنې ته بیا هم کیسې ته ردك نه ور کاوه ـ دا یې پوره یقین وو چې " عدنان ناروغه دی ، یو ډاکټر ته یې وړی وای ـ ولي ټوله کورنۍ باك نه په کوي" ـ
عدنان چ ې یوه ورځ په سوچونو کي ورك وو ـ موبائل نمبرو ته یې نه وکتل، پورته یې کړی " هلو،حسینه څنګه یې؟" ـ

" تهٔ دا خبرې پرېږده، تهٔ دا فون ولي نه پورته کوې ، درسته کال وشو. ګنتې درځي تهٔ فون نهٔ پورته کوې " .
حسينه " زهٔ څهٔ درته ووايم . عدنانه ولي خير خو به وي" .
" هو هو چې راشې درته وبه وايم" .
" نه نه اوس اوس به راته وايې" .
" حسينه! زهٔ خو په دې بلا اخته شوم .... " . تهوله کيسه يې ورته وکړه .
" عدنانه ! تهٔ په دې زما فون نه پورته کوې . ما نه غوښتو چې تا پرېشانه کړم" .
" خېر دی چې زهٔ ژوندی يم له مړه ماره مهٔ وېرېږه " . فون بند شو.
يو ماځيګر سپين موټر راغلی، يو سړی و ښځه په کي ناست وو. د دوی په ګېټ کي ودرېدو ، د عدنان بابا ور ووتو . ښځې و سړي دواړو د عدنان له بابا سره په لاس روغبړ وکړو. باباپه دې سوچونو يوړی چې " ښځه او په لاس روغبړ" . ښځې پر بابا ږغ وکړو " بابکه! ولي په سوچو کي ورك شوې بل وخت مېلمانه نه دي درته راغلي که څهٔ" .
" نه لورې! راځي" .

” بابا عدنان کور دی“ ـ

” یا لورې! هغه خو دا ډېرې ورځې کېږي چې پر بله خوا تلی دی ـ تاسو راځی کور خو یې په شا نه دی وړی“ ـ

” نه بابا چې عدنان نشته ، موږ نه کښېنو“ ـ

” خیر لورې! له عدنان سره مو څۀ کار وو“ ـ

” هو دا مي بابا دی، عدنان مي په لیدلی ـ ما وعدنان د واده خبره سره کوله چې دی څۀ وخت تیاردی“ ـ

دليکوالې چاپ کتابونه
په پښتني ټولنه کښي کړکي
هم دا الندې کيسې